

КАТОЛИЧЕСКИ ВЕСТНИК

ИСТИНА - VERITAS

Издание
на Католическата
епископска
конференция в България

Ego sum via, et veritas, et vita. Jo 14,6

Брой 3 (1520)

София, март 2017 г.

Цена 0.50 лв.

**Послание на папа Фрациск
за Великия пост на 2017 г.**

Словото е дар. Другият е дар

Драги братя и сестри,
Великопостното време е едно ново начало, път, който ни отвежда към една сигурна цел: Пасхата на Възкресението, победата на Христос над смъртта. Това също време ни призовава винаги към покаяние: християнинът е призван да се завърне при Бог „с цялото си сърце“ (Иоил. 2, 12), да не се задоволява с един посрещен живот, но да израсства в приятелството си с Господ. Иисус е нашият верен приятел, Който никога няма да ни остави, защото и когато грешим, Той очаква търпеливо нашето завръщане при Него, с това очакване открива волята Си за прошка (проповед по време на литургия, 8 януари 2016 г.). Великопостното време е благоприятният момент, за да подсилим духовния си живот чрез светите средства, които Църквата ни предлага: поста, молитвата и милостинята. Като основа на всичко това стои Божието слово, Което през това също време сме поканени да слушаме и размишляваме с най-голямо усърдие и ревност. В частност тук бих искал да се спра на притчата за богаташа и бедня Лазар (Лк. 16, 19-31). Да се оставим тази толкова важна евангелска страница, призоваваща ни към искрено покаяние, да ни вдъхнови, за да открием пра-

вилния начин да действаме, да достигнем истинското същество и вечния живот.

1. Другият е дар за мен

Притчата за богаташа и бедня Лазар започва с представяне на двамата главни герои, но беднякът е този, който ни се представя по-подробно - той се намира в безизходна ситуация и няма силата да се измъкне от нея: лежи пред вратата на богаташа и се храни с трохите, които падат, изхърпани пред вратата от богаташата трапеза на богатия, тялото му е покрито с рани и кучетата идват да ги близнат (срв. 20-21). Картината, която ни се представя, е мрачна, бедният човек е изпаднал в голяма нищета, той е унижен. Но тази картина добива още по-мрачни краски, става още по-драматична, ако се вземе предвид, че беднякът има име - той се казва Лазар, едно име, насищено с очаквания от съдърване на обещанията, което буквално означава „Бог помага“. Поради това този герой не е анонимен, има точно определени щрихи и се представя като човек, който носи своята лична история. Ако за богаташа Лазар е невидим, за нас той е познат, близък, човек с лице и поради това един дар, едно безценно богатство, ед-

На стр. 4

„Благовещение“, худ. Луис Лагарто, XVI в.

Благовещение

И тъй като разумните същества погивали, какво трябвало да стори Бог в Своята благост? Да позволи на тленното да надвие против тях и на смъртта да ги държи здраво? В такъв случай каква била ползата, на първо място, изобщо да ги сътворява? Понеже по-добре би било въобще да не се сътворяват, отколкото веднъж сътворени, да бъдат пренебрегнати и оставени да погинат, защото пренебрегването демонстрира слабост, а не благост у Бог (тоест, ако Той позволява да се погуби Неговото собствено дело, създадено никога от Него), и то много повече, отколкото ако Той изобщо не бил никога сътворявал човечите. Защото ако Той изобщо не ги бе сътворявал, никой не би могъл да вмени слабост, но след като веднъж вече ги сътворил и ги създад от нищото, щяло да бъде крайно чудовищно делото да пропадне, и то пред очите на Създателя. Следователно било немислимо Бог да остави човечите на произвола на тленното, понеже това би било неподобаващо и недостойно за Божията благост.

Но също както трябвало да се наложи осъществяването на такова следствие, така от друга страна онова, което е истинно в Бог, е насочено срещу него - че Бог трябва да остане верен на закона за смъртта, който е положил, защото било чудовищно Бог, Отецът на истината, да се покаже лъжец заради нашата полза и съхранение. И така, още веднъж, какво решение е било възможно да вземе Бог? Да иска покаяние от човечите за тяхното престъпление? Това би могло да се счита достойно за Бог, сякаш както чрез престъплението човечите са станали подвластни на тление, така и чрез покаяние биха могли да се върнат отново към нетлението. Но покаянието, първо, нито би отговаряло на онова, което е истинно в Бог, защото ако човечите не останели в хватката на смъртта, Бог пак щял да остане неистинен, нито пък - второ, покаянието извеждало човечите от присъщото на тяхната природа, а единствено ги предпазвало да не съгрешават. Ако това било случай единствено на престъпление, а не и на следващо след него тление, покаянието би било напълно достатъчно, но ако още с начеването на престъплението човечите станали подвластни на тленното, свойствено на тяхната

На стр. 7

Да живеем милосърдно

Великият пост е благоприятно време за пълно общение с Бог и нашите близки. Това е времето, в което Църквата желае да бъдем по-внимателни, т.е. по-отговорни към себе си, към близките и към Бог, като „държим неотклонно изповеданието на надеждата“ (Евр.

На стр. 7

Зимен лагер „Морулей“

Зимният лагер на скаутите се проведе в хижа „Морулей“, Старозагорско, в периода 5-7 февруари 2017 г. Тази година освен „редовните“ скаути от град Раковски, Житница, Куклен и София имаше и участници от Пловдив, Белозем, Дуванли и Белене.

Разнообразната програма включваше много игри и упражнения на въче придобитите умения по палене на огън, строежи и ориентация. Целта на лагера беше да запознае децата с традициите и бита на траките. Вечерната програма, която беше изцяло подгответа от скаутите, показа креативността и актьорските им умения.

Иван Джуров от гр. Раковс-

На стр. 7

На стр. 2

Любовта в брака

2 ИСТИНА
VERITAS
Брой 3 (1520)
март 2017 г.

Четвърта глава

89. Казаното дотук няма да бъде достатъчно, за да изрази благовестието на брака и семейството, ако не поговорим и за любовта. Всъщност не бихме могли да насърчим поемането по пътя на верността и на взаимния дар, ако не стимулираме израстването, стабилизирането и задълбочаването на брачната и семеенна любов. Благодатта на свете то тайство на брака е насочена преди всичко към това „да усъвършенства любовта на съпрузите“ (Катехизис на Католическата църква, 1641). И тук ясно проличава, че и „да имам пълно знание за всички неща и такава силна вяра, че да мога и планини да премествам, щом любов нямам, нищо не съм. И да раздам всички си имот, да предам и тялото си на изгаряне, щом любов нямам, нищо ме не ползва“ (1 Кор. 13, 2-3). Ала думата „любов“, една от най-използваните, често бива преиначавана (срв. Бенедикт XVI, Енциклика *Deus caritas est* (5 декември 2005), 2: AA5 98 (2006).

Насъщната ни любов

90. В онова, което наричат химн на любовта, писан от свети Павел, откриваме някои от характеристиките на истинската любов:

Любовта е дълготърпелива, пълна с благост, любовта не завидва, любовта се не превъзнася, не се гордеет, не безчинствува, не дири своето, не се сърди, зло не мисли, на неправда се не радва, а се радва на истина;

Всичко извинява, на всичко вярва, на всичко се надява, всичко претърпява (1 Кор. 13, 4-7).

Любовта се развива в живота, който споделят всеки ден съпрузите помежду си и със своите деца. Ето защо е полезно да се замислим по-дълбоко върху смисъла на този текст на свети Павел и върху неговото приложение в конкретната ситуация на всяко семейство.

Дълготърпението

91. Първият използван израз е *makrohumei*. Преводът означава не само „който всичко претърпява“, каквато идея е изразена в края на стиха. Смисълът идва от гръцкия превод на Стария завет, където е казано, че Бог е „дълготърпелив“ (Изх. 34, 6; Числа 14, 18). С този израз се описва качеството на личността, която не се оставя на поривите си и избягва агресивността. Това е качество на Бога на Завета, на което сме призвани да подражаваме в семейния живот. Текстовете, в които Павел използва този термин, трябва да бъдат четени съвместно с Книга Премъдрост Соломонова (срв. 11, 23; 12, 2. 15-18), където се възхвалява умереността на Бог, даващ ни шанс за покаяние, но и се акцентува на Неговата власт, разкриваща се в Неговото милосърдие. Дълготърпението на Бог е акт на милосърдие към грешника и проява на истинска власт.

92. Да имаме търпение, не означава да позволяваме да ни малтретират, нито да толерирате физическата агресия, нито да допускаме да се отнасят с нас като с обекти. Проблемът изниква, когато изискваме отношенията да са идилични или личностите да са съвършени, или пък когато

се поставяме в центъра и жадуваме само нашата воля да се изпълни. Тогава всичко ни прави нетърпеливи, всичко ни кара да реагираме с агресия. Ако не култивираме търпението, винаги ще си намираме извинения, за да отговаряме с гняв, и в крайна сметка ще се превърнем в хора, които не могат да съжителстват, антисоциални са и неспособни да сдържат нагоните си, а семейството ще се обърне на бойно поле. Ето защо Словото Божие ни напътства: „Всяко огорчение и ярост, гняв, вик и хула да бъдат далеч от вас, заедно с всяка злоба“ (Еф. 4, 31). Това търпение укрепва, когато аз признава, че другият също има правото на живот на тази земя близо до мен такъв, какъвто е. Без значение, че той ме обременява, че противоречи на плановете ми, че ме дразни с присъствието си или с иденти си, че не всичко е както съм се надявал. Любовта има винаги смисъла на дълбоко съчувствие, което помага да приемем другия като част от света дори когато той постъпва не така, както на мен ми се иска.

Пълна с благост

93. След това идва думата *chresteuetai*, която се среща единствен път в цялата Библия и произлиза от *chrestos* (добър човек, проявяващ добрина си чрез деяния). Ала заради паралелизма с предхождащия глагол думата благост идва като допълнение. Така Павел иска да поясни, че „дълготърпението“, указано на първо място, не е изцяло пассивна нагласа, а се съпровожда от дейност, от динамична и творческа реакция спрямо

другите. Тя показва, че любовта върши добро на другите и ги въздига. Ето защо тя се превежда като „благост“.

94. От целия текст личи как Павел акцентува върху факта, че любовта е не само чувство, а трябва да се разбира в смисъла на глагола „общам“ на еврейски: сиреч на „правя добро“. Както казва свети Игнаций Лойола: „Любовта трябва да се влага повече в действията, отколкото вдумите“ (*Ejercicios Espirituales, Contemplacion para alcanzar amor*, 230). Така тя разкрива цялата си плодотворност и ни позволява да изживеем щастие до да дадеш, благородството и величието да се раздаваш всецяло, безмерно, безвъзмездно, с едничкото удоволствие да даваш и служи.

Любовта зло не мисли

95. Свети Павел продължава, отхвърляйки като противоречеща на любовта една нагласа, обозначавана като *zelos* (ревност или завист). Това означава, че в любовта няма място за неприязнь по ради благото на другия (срв. Деян. 7, 9; 17, 5). Завистта е тъга по причина на благото на другия, която показва, че щастието на другите не ни интересува, защото сме изключително съсредоточени върху собственото си благоденствие. Докато любовта ни кара да излезем от самите себе си, завистта ни подтиква да се затворим в собственото си „аз“. Истинската любов превръща в ценност успеха на другия, тя не го чувства като заплаха и се освобождава от горчивия вкус на завистничеството. Любов-

та приема, че всеки има различни дарове и различни пътища в живота. Така тя ни позволява да открием собствения си път, за да бъдем щастливи, позволявайки и на другите да намерят своя.

96. Става дума за онова, което изискват двете последни заповеди на Божия закон: „Не пожелавай дома на ближния си; не пожелавай жената на ближния си (нито нивата му), нито роба му, ни робинята му, ни воля му, ни осела му (нито никакъв негов добътък) - нищо, което е на ближния ти“ (Изх. 20, 17). Любовта ни носи чувството на оценъчестване на всяко човешко същество, признавайки правото му на щастие. Обичам тази личност, съзерцавам я с погледа на Бога Отец, Който ни предлага всичко в „изобилие за наслада“ (1 Тим. 6, 17), тъй като приемам вътре в себе си, че тя може да се възрадва в даден момент. Този корен на любовта е онова, което ме подтиква да се противопоставя на несправедливостта, изразяваща се в това, че някои имат много, а други нямат нищо; или пък ме подтиква да допринеса за това маргинализираните от общество също да успеят да изпитат малко радост. И това вече не е завист, а желание за равнопоставеност.

Из апостолическото следсъборно настърчение *Amoris Laetitia* (Радостта от любовта) на папа Франциск, изд. Католическа църква в България, 2016 г.

(*Настърчението може да се намери при енорийските свещеници - б.р.*)

Вдъхновени от музиката

Нова книга

Новата книга на Стефка Венкова е посветена на Апостол Николаев-Струмски - личност, представителна за българската музикална култура в много отношения. Един от строителите на новата музикална България, като повечето от тях той съчетава в себе си различни страни на многостранна дейност - композитор, диригент, учител, хормайстор и пианист, - устремена все към целта музиката у нас да прозвучи по нов начин, да усвои новооткритите перспективи.

Замъглените петна в културата ни памет са не само около личности, а засягат и цели области в музиката. Такава област е творчеството на българските композитори, посветили своята дейност на църковната музика. Ако за първите наши музикални историци значимостта на тази област за музикалната култура е била вън от съмнение и главният структурен критерий в изложението на техните трудове е църковно-светско музикално творчество, то в последвалото време на комунистическия режим рубриката „църковна музика“ отпада от монографичния канон. Идеологическата неблагонадеждност от не толкова далечното

ческата църква от източен обред в България. Знае, че стабилната основа, на която трябва да сътипи, е документът.

В съдържателния обем на този сериозен монографичен труд естествено и логично присъства биографичният регистър. Колкото до композиторското творчество на Николаев-Струмски, впускането в него изследване е ново предизвикателство, тъй като то е предназначено както за православното богослужение, така и за това на Католическата църква от източен обред.

Когато благодарение на книги от такъв мащаб успеем да си възъвърнем паметта, ще осъзнаем и че един творец получава истинската си реабилитация, когато - на пръв поглед парадоксално - в историческия път на една култура музиката му върви пред самия него, така както в хода на десетилетията композициите на Николаев-Струмски заемат все по-значимо място и се изпълняват все повече дори когато името на техния автор остава скрито от самите изпълнители и слушатели.

Проф. доктор по изкуствознание Кристина ЯПОВА

Благовещение

От стр. 1

природа, и се лишили от благодатта, която имали, бидейки (сътворени) по Божия образ, какъв по-нататъшен ход бил необходим? Или какво се изисквало за такава благодат и такова извеждане, ако не Словото Божие, Което също така в началото сътворило всичко от нищо? Защото Нему се падало както да приведе отново тленното към нетление, така и да запази непокътнато онова, което е истинно у Отца във всяко, понеже бидейки Слово на Отца и превъзвисен над всяко, Той единствен по природа е бил в състояние както да възъздаде всичко, така и да е достоен да пострада за всички и да бъде посланик за всички пред Отца.

За тази именно цел невещественото, нетленно и нематериално Слово Божие влязло в нашия свят, макар в определен смисъл, Той да не бил далеч от нас и преди, понеже никаква част от творението не е била без Него, Който изпълва всички неща навсякъде, оставайки в единство със Своя Отец. Но при нас Той идва в благосклонност да ни покаже любов и да ни посети, и виждайки расата от

ИСТИНА - VERITAS

продължител на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Директор свещеник Благовест

Адрес на редакцията:
1606 София,
ул. „Люлин planina“ № 7
Тел. (02)41-77-739,
E-mail: istina-v@techno-link.com
Редактор Марио Георгиев
ISSN 0861-6450

Католически събития

Австрия. На 18 ноември 1946 г. Епископската конференция на Католическата църква в страната издава първия брой на „Католическа осведомителна централа“, а на 9 февруари 1947 г. (преди 70 години) издава първия брой на новото име на централата „Kathpress“. По случай 70-годишнината на католическата осведомителна агенция във Виена се е провело тържествено събрание, на което са присъствали бивши и настоящи сътрудници, начело с председателя на агенцията кардинал Кристофер Шонборн. Доклад е изнесъл отец Федерико Ломбарди - бивш говорител на Светия престол, който определил агенцията като говорител на трима папи - Йоан-Павел II, Бенедикт XVI и Франциск. Днес агенцията има журналисти в над 180 страни в света, които осигуряват важен и изобилен информационен поток.

Холандия. Холандският режисьор и сценарист Пол Верховен подготвя филм за Иисус Христос върху издадената от него книга „Иисус - историята на един човек“. Пред холандския вестник „Куриер“ той е казал: „Аз съм атеист, не вярвам във Възкресението, за мен не съществува Божи син. Аз ще покажа Иисус Христос само като историческа личност“.

Сирия. Католическият мелкитски архиепископ на Алепо Жан-Клеман Жанбарт е заявил, че предстоящото възстановяване на града ще стане след изгонване на „ислямистите поробители“, като се очаква и западният свят да помогне, за да се обнови християнският град.

Германия. На 13 февруари в католическата катедрала на Дрезден е отслужена възпоменателна литургия за загинали над 25 хиляди граждани от бомбардировката на Дрезден през Втората световна война (13 февруари 1945 г.)

+ + + Провинциалният съд на Кюолн е осъдил на три до седем години затвор осем мюсюлмани салафити, които в продължение на две години са нападали и ограбвали католически черкви и по този начин са събириали средства за подпомагане на „Исламска държава“. Пред самия съд ислямистите са викали „Аллах е велич“ и са наричали християнските храмове „домове на идолопоклонници“.

Панама. Следващата среща на световната католическа младеж с папа Франциск ще се състои от 22 до 27 януари 2019 г. в Панама. Датата е съобразена с климатичните условия по това време на годината. Организаторите отсега са осигурили над 280 хиляди частни квартири и очакват над 350 хиляди младежи от цял свят и над четири хиляди журналисти. От 3.6-милионното население на Панама над 3.1 милиона са католици.

Русия. Понастоящем в Третяковската галерия в Москва са изложени 42 картини на Ватиканските музеи от XII до XVIII век, творби на Белини, Рафаело, Караваджо с библейски мотиви - „Погребението на Христос“ на Караваджо (1603-1604) и „Плаха“ на Белини (1465). Входните билети са продадени седмици преди от-

криването на изложбата, която е удължена до края на март. Изложбата е била уговорена, когато Путин е бил на посещение при папа Франциск през юни 2015 г. Путин е открил изложбата заедно с руския патриарх Кирил I, който е заявил: „Тази изложба е историческа и ни запознава не само с великолепните художествени произведения, а и с духовността на християните на Запад“.

САЩ. Церемонията по попагането на клетвата от новия американски президент Доналд Тръмп на 20 януари 2017 г. е извършена от баптистския пастор Роберт Джейфрес в епископалната черква „Сент Джонс“. А Доналд Тръмп е превизитиранец. Пастор Джейфрес е въръл противник на Католическата църква. Той ръководи Баптистката църква в Далас, наброяваща 12 хиляди членове.

+ + + Във връзка със Седмицата на католическите училища в Америка президентът Доналд Тръмп е поздравил „от цялото си сърце“ всички учители, ръководители, преподаватели, духовници, които отговарят за над два милиона ученици, обучавани в католическите училища на САЩ.

Ватикан. Папа Франциск е приел на частна аудиенция новия нунций за Индия и Непал архиепископ Джамбатиста Ди-катро (62). Двамата са обсъждали евентуално посещение на Светия отец в Индия и Непал през 2017 г. Папа Франциск е заявил силното си желание за подобно посещение в Индия на 4 септември - деня, в който провъзгласи Майка Тереза за светица.

+ + + В столицата на Конго Бразавил е подписана спогодба между премиера на Конго Клеман Муамба и кардинал секретаря Пиетро Паролин за морално, духовно и материално подпомагане на Конго. От петмилионното население на Конго над три милиона са католици.

+ + + Папа Франциск е приел на аудиенция ирландските епископи, с които е разговарял в продължение на около два часа по въпроси, свързани с политическата криза в Северна Ирландия, бедността, ролята на жените в Църквата. много важна тема е била организирането на световната среща на семействата през 2018 г. в столицата Белфаст. Епископите са подчертали голямото значение, което би имало посещението на папата на световната среща.

+ + + Светият отец е назначил 63-годишния филипинец Оскар Азаркон за архиепископ на епархия Солт Лейк Сити, която наброява 295 хиляди католици; тя е от „средните“ по брой между 196-те епархии в САЩ.

+ + + Италианската прокуратура настоява да бъдат арестувани двама бивши ръководни кадри на Ватиканската банка - Паоло Чиприани, бивш директор, и неговият заместник Масимио Тули. Те са обвинени в „пране на пари“ и спекулативни сделки с Италианската кредитна банка и с банка във Франкфурт, Германия, филиал на банка „Морган“.

+ + + Папа Франциск е получил две агнета в деня на света Агнеса (21 януари). От двете агнета с бяла вълна ще се пригответ палиумите за новите архиепископи. Агнетата се благославят в черквата „Санта Аниезе“ и ще бъдат подстрigани. Палиумите се изработват

от монахини бенедиктинки. Папата ще дари палиумите на новите архиепископи на 29 юни - патронния празник Светци Петър и Павел.

+ + + За по-голяма ефективност на банковата система на Ватикан папа Франциск отделя кардиналската комисия от надзорния съвет, като по този начин се засилва ролята на кардиналската комисия. Надзорният съвет е съставен от седем членове мириани.

+ + + Римският епископ е принял на частна аудиенция палестинският президент Махмуд Абас. Срещата се е състояла в драматична ситуация, когато палестинският атентатор е прегазил с камион пет израелски воини в Йерусалим. Абас остро е осъдил това нападение, а палестинците от Газа са отпразнували терористичния акт. Израел обвинява радикалната исламска палестинска организация „Хамас“. 28-годишният атентатор е застрелян от израелски войник. Папа Франциск остро е осъдил този атентат и отново е призовал Израел и Палестина да преговарят за мирното регулиране на взаимните отношения.

+ + + Папа Франциск е принял на частна аудиенция апостолическия администратор на латинската патриаршия на Йерусалим Пиербатиста Пицабала, който открыто е заявил, че трудно могат да се подобрят отношенията между двете страни - палестинците са разделени, а Израел не иска да преговаря.

+ + + След неразбирателствата между Малтийския орден и Ватикан папата е натоварил вътрешния министър на Ватикан архиепископ Джованни Анджело Бечу да се запознае с проблемите, да съдейства за помиряване между отделните членове на ордена, да организира нов избор за Велик магистър на Малтийския орден в срок от три месеца. Малтийският орден със своите 13 500 членове по целия свят е със статут на международен правен субект, който е подчинен на папата. От 2014 г. кардинал-патрон на ордена е американският кардинал Реймънд Лео Бърк.

+ + + Светият отец е удостоил поляка Ян Тирановски със званието герой - носител на високи добродетели. Ян Тирановски (1901-1947) е бил голям приятел на свети Йоан-Павел II (1978-2005) и има важна роля за духовното развитие на Карол Войтила. Йоан-Павел II е назовал Тирановски по-късно „неизвестния светец“. Папа Франциск е предложил процедурата за признаване и обявяване на Ян Тваровски за блажен. За разлика от светците блажените се почитат само в съответния регион.

+ + + Личният лекар на папите Йоан-Павел II и Бенедикт XVI, италианецът Ренато Буцонети, е починал в Рим на 92-годишна възраст. Буцонети се е грижел за здравето на Йоан-Павел II 27 години - от избора му през 1978 г. до смъртта му през април 2005 г. Той е лекувал и Бенедикт XVI до своето оттегляне като личен лекар през юни 2009 г., след което е получил званието „Заслужил папски лекар“. Д-р Буцонети е придружавал Йоан-Павел II и Бенедикт XVI при всички техни пътувания в чужбина, а при папа Павел VI (1963-1978) е бил асистент на тогавашния личен лекар Марио Фонтана.

+ + + Папа Франциск е забранил от 2017 г. изображение-

100 години от явяванията на Дева Мария във Фатима

Потвърдено чудо за канонизацията на блажените Жасинта и Франсишку Марто

На 5 януари монс. Агостино Борхес, ректор на Португалския институт на свети Антоний в Рим, оповести, че от Ватикан са признати второто чудо, необходимо за канонизацията на блажените Жасинта и Франсишку Марто - две от децата, на които Дева Мария се явява във Фатима през 1917 г. По думите на португалския свещеник Франсишку Мендеш, който също присъствал по време на обявяване на новината от монс. Борхес в черквата „Свети Антоний“, официалното потвърждение щяло да стане „в близките дни“.

Поступателката по делото за канонизацията сестра Анхела Коелю се въздържа от коментар по новината „преди официалното изявление на компетентните църковни органи“. В свидетелството във Фатима се надяват делото за канонизация да приключи бързо.

Папа Франциск ще посети през май Фатима, където ще отслужи литургия за 100-годишнината от първото явяване на Дева Мария. Църквата в Португалия има големи надежди, че във връзка с юбилея ще има новини за канонизационния процес на Жасинта и Франсишку или за беатификацията на братовчедка им сестра Лусия - третото дете, присъствало на явленията във Фатима.

По www.catholic-news.bg

то му на ватиканските евро монети. Новите монети ще носят само папския герб. След въвеждането на еврото във Ватикан през 2002 г. монетите носеха папския лик. Въпреки че Ватикан не е член на Европа, има споразумение и Светият престол може да сече годишно монети до 2.3 miliona euro.

+ + + Говорителят на Ватикан Грегър Бърк опроверга слуховете, че е възможна среща на американския президент Доналд Тръмп с папа Франциск след срещата на Г7 през май на остров Сицилия. От страна на Белия дом е потвърдено участието на Доналд Тръмп само на тази среща. Папа Франциск е поздравил Тръмп при избирането му за президент на САЩ.

+ + + Холивудската звезда и бивш губернатор на Калифорния Арнолд Шварценегер е посетил папа Франциск, придружен от съпругата си Хедър Милигън. Арнолд е бил облечен в тъмен костюм, бяла риза и зелена вратовръзка. 69-годишният австро-американец и съпругата му са вървящи католици. Арнолд е голям дарител на Католическата църква. Той подари на папа Франциск книга за Калифорния и разговорът им продължи половин час на немски език. Носи се мълва, че това посещение е повод Шварценегер да бъде назначен за посланик на САЩ при Светия престол, тъй като се очаква новият американски президент да назначи нов посланик, близък до Ватикан.

+ + + Във връзка със световния ден на богословия живот, 2 февруари, папа Франциск е поздравил многообразните делегати, присъстващи на общото събрание на Конгрегацията за монашески живот, като пожелал на монаси и монахини да се включат още по-активно в обществения живот, образоването, възпитанието, здравеопазването и по този начин действено да разпространяват Новата евангелизация и църковното учение. Понастоящем в света работят над 680 хиляди монаси, които достойно служат на Католическата църква.

+ + + Във връзка със световния ден на богословия живот, 2 февруари, папа Франциск е поздравил многообразните делегати, присъстващи на общото събрание на Конгрегацията за монашески живот, като пожелал на монаси и монахини да се включат още по-активно в обществения живот, образоването, възпитанието, здравеопазването и по този начин действено да разпространяват Новата евангелизация и църковното учение. Понастоящем в света работят над 680 хиляди монаси, които достойно служат на Католическата църква.

Рубриката води
Петър КОЧУМОВ

мо Свото страдание и мъка. И й дадох точно това: окърването на лицето, отпечатано върху кърпата ѝ.

Кръст е да позволиш на хората да ти правят добро, а ти да нямаш с какво да им се отблагодариш.

Имай смелост и направи тоя, което направих Аз.

Позволи на хората да ти правят добро, въпреки че няма как да им го върнеш. Позволи да им останеш задължен. Не трябва всичко да заплащаши. Напротив, дай им себе си като награда. Научи се да приемаш добре, без да плащаши. Без търговски дух. Това е вратата към Мен.

Приеми срама, че нямаш с какво да им се отблагодариш, че нямаш с какво да върнеш жеста. Тогава идваш при Мен. Моят отец дава, без да търси отплата. Той е като кладенец, който дава бистра, прясна вода без заплащане и не се изчерпва. Когато си такъв, тогава си дете на Отца.

Ето твоя шести кръст: да не можеш да върнеш на Бог всичката Негова любов и да бъдеш като дете, което се радва на бабината и майчината доброта.

лавях им децата. Те Ме гледаха не с очите си, а със сърцата си. И не можеха да повярват, че съм осъден. Плачеха за това. Смятаха, че така е осъден животът. Обхвана ги скръб. Тогава аз ги утеших.

Това е кръст - да пренебрегнеш своята мъка, да се издигнеш и над нея да видиш освобождението. Никоя болка не може да бъде трагедия. Трагедия е слепотата и закоравялостта на сърцето. Не виждали, че всяка смърт има възкресение, всяка болест - оздравяване, всяко заминаване - пристигане? Да позволиш да изпаднеш в ситуация на самосъжаление - това е трагедия.

Победата е там, където почваш да утешаваш другите, когато самияти имаш нужда от утеша. Тогава цялата твоя утеша идва от Бог. Имай смелост да не се осланяш на човешка утеша, а търси Божията сила. Това е победата над света. Това е пътят на кръста, но път към живота. Не допускай да изпаднеш в самосъжаление. Когато си наранен и страдаш, утешавай другите - в това ще Мен намириш.

Отвори и тази врата. Защото зад нея те чакам, за да се

X СПИРАНЕ: ВОЙНИЦИТЕ СЪБЛИЧАТ ИСУС

Покланяме Ти се, Исусе Христе, и Теблагославяме. Защото чрез Твоя свети кръст си изкупил света.

Десети кръст: Да позволиш да те разголят

Допуснах да бъда гол, хората да Ми отнемат и това, кое то Ми е най-личното. Позволих злината на ада да се стори с всичка сила върху Мен. Позволих Моята срамежливост и интимност да бъдат опозорени.

Винаги ще искаш да запа-зиши една малка част от живота и света за себе си, където можеш да бъдеш сам, нещо, което желаше хората да не до-коснат, нещо само твое, от което дори и ти да се срамуваш. Да имаш нещо, което другите да не трябва да видят, защото биха те смутили. Ще се пазиши и укриваш. Ще мислиш, че имаш право на това. Точно тук ще се страхуваш от греха. Ще искаш на всяка цена да запа-зиши неприосновеността на личния си живот. Ще се бориш за това. Но ще дойде момент, когато няма да може вече да го опазиш. И през този кръст трябва да преминеш. Има си-

да се освободиш от тях. От теб зависи да изоставиш тази на-лудничава битка и да дойдеш при Мен. Тогава ще умреш и ще започнеш да живееш. Не се страхувай!

Желая само да не се мамиш, очаквайки идването на някой друг: кръстовете остават докрай и колкото по-рано умреш, толкова по-скоро ще възкръснеш. Колкото по-бързо престанеш да се съпротивляваш, толкова по-бързо ще Мен срецнеш.

Запомни този единадесети кръст. Това е единадесетата ни среща. Аз ѝ се радвам.

Отче наш... Радвай се....
Слава на...

Смили се над нас, Господи!
Смили се над нас!

XII СПИРАНЕ: ИСУС УМИРА НА КРЪСТА

Покланяме Ти се, Исусе Христе, и Теблагославяме. Защото чрез Твоя свети кръст си изкупил света.

Дванадесети кръст: Да умреш на кръста

Смърт. Тръгвам от земята. Но да живея, а не да изчезна. Моята смърт е изпълнение на волята на Отца Ми. И затова казах: „Отче, в Твоите ръце предавам духа Си“. Завършил плана на Отца.

Ти си мислиш, че смъртта е краят и затова се страхуваш. Съпротивляваш се. Докато не вземеш този кръст, ще ти бъде трудно.

Когато приемеш смъртта, тогава ще я победиш. Тогава ще Мен намириш.

Аз съм далеч, докато се съпротивляваш на смъртта и Мен молиши да те освободя от нея. Разбери, че в смъртта ще Мен намириш. Защото смъртта разрушава всичко, което е грешно и смъртно в теб. А Аз унищожавам смъртта. Смъртта те освобождава от кръстовете, а Аз - от смъртта.

Днес погледни смъртта в очите. Вземи този кръст като подарък от Отца. Ти имаш свой край. Това е, което ти дава Отец. Докато се съпротивляваш на смъртта, не можеш да Мен намириш.

Дванадесетият кръст е като празник, връх, край на всичко.

Въщност това е началото на живота.

Отче наш... Радвай се....
Слава на...

Смили се над нас, Господи!
Смили се над нас!

XIII СПИРАНЕ: ИСУС Е СВАЛЕН ОТ КРЪСТА

Покланяме Ти се, Исусе Христе, и Теблагославяме. Защото чрез Твоя свети кръст си изкупил света.

Тринадесети кръст: Да не се радваш на плодовете на своя труд

Когато умрях, тогава дойдоха приятелите Ми. Ти си семе за някои бъдещи времена. А искаш веднага да видиш плодовете на твоите ръце.

Моите ученици често умират в безнадеждност и позор, а други събират плодовете на техните гробове. Други събират радост и живот. Теб поставих да бъдеш сеят за нов свят. Това е твой кръст. Давам ти вярата, защото в живота едва ще видиш успех. Чак след смъртта ще те славят.

Чак тогава ще те славят от кръста. Във вечността ще живееш без кръст, защото си имал смелостта да бъдеш на него през живота.

Да работиш, без да се наслаждаваш на плодовете на своите ръце - това е тринадесетият кръст. Това е смелост - да сееш, за да жънат другите. Но това съм Аз, Който вървя към теб. Това е възкресението.

Отче наш... Радвай се....
Слава на...

Смили се над нас, Господи!
Смили се над нас!

XIV СПИРАНЕ: ИСУС Е ПОЛОЖЕН В ГРОБА

Покланяме Ти се, Исусе Христе, и Теблагославяме. Защото чрез Твоя свети кръст си изкупил света.

Четиринадесети кръст: Да останеш без човешка надежда

Моите приятели мислеха, че са ми оказали най-висока чест, поставяйки тялото Ми в гроба. Приготвиха се за тялото. Това бе всичко, което можеха да направят. Забравиха, че бях казал: това е само за три дни. Съмртта не господарува над мен.

Подсети се, че гробът те плаши. Когато се затвори надгробният камък, вече те няма. Когато след теб не остане ни най-малка следа, какво ще направиш тогава? Когато знаеш, че никой няма да дойде на твоя гроб, когато умреш непознат и сам, когато наистина нищо след теб не остане, тогава ще Мен срецнеш.

Това е кръст - да изгубиш и последното желание да означаваш нещо, да оставиш нещо след себе си... Въщност това е, което ти пречи да бъдеш светлина. Тук ще Мен намириш. Но как ще стане това, ако се страхуваш да легнеш в гроба на егоизма и да бъдеш погребан?

Докато преминаваш към Мен, а не разрушаваш мостове след себе си, как ще Мен намириш? А въщност това е моментът, когато Аз ще мога да преобразя и променя твоя живот. Това е четиринадесетият кръст и над него се чувства пълът на Възкресението.

Как се радвам на гроба на твоята гордост! Ти не се предаваш още в гроба, още се съпротивляваш на умирането на твоя живот. Затова си мъртвъ. Когато пожелаеш да положиш в гроба твоята гордост и умреш за себе си, тогава ще възкръснеш за Моя живот. Само мъртвият човек може да възкръсне. Сякаш смъртта не е ти отнела още последния отпор. Не се страхувай! Става дума за мост между Мен и теб. Най-величествената експлозия на любовта.

Аз преминах по този път и те чакам. Не разбираш ли, че не съм си отишъл от земята. Преди бях гост на земята, а сега съм господар на земята. И ти ще бъдеш такъв. Предай на смъртта онова, което й принадлежи. Не може повече да гледаш на гроба като отчаяние и край; приеми го като раждане и ново начало.

Нека да умре твоето себелюбие. Зората на възкресението е вече на хоризонта.

Отче наш... Радвай се....
Слава на...

Смили се над нас, Господи!
Смили се над нас!

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Отче, благодаря Ти за то-
зи кръстен път. Познах мо-
ите кръстове, които всеки ден
трябва да вземам и да нося,
вървейки след Твоя син.

Сега знам как се приема,
отрича, прощава и обича
въпреки всичко.

Сега знам как се умира пре-
ди самата смърт и как се вър-
ви напред за среща с Живо-
та.

Благодаря Ти за това, че
сега влизам в Твоето царст-
во. Излизам от моята непо-
корна воля и влизам в Твоя-
та воля... Ставам част от Твоя-
та природа, Твоето дете, Твоя
радост.

Отче, направи да се осъ-
ществи днес моето възкресе-
ние. Амин.

„Каритас“ - едно човешко семейство

Мечтая да бъда независима, да играя с дъщеря си, да ѝ се радвам

Мария е на 54 години, живее в Пловдив. Преди девет години тя взема важното решение да осинови дете. Убедена е в решението си да помогне на детето от дом и да му осигури бъдеще, различно от това на децата, които нямат родители или биват оставяни от биологичните си родители на общите грижи на държавата. И така - съдбата я среща със Силвия. Мария е отدادена в грижите за дъщеря си, като бързо се привързва към нея.

Всичко в тяхното семейство тръгва добре до момента, в който мозъчен инсулт сковава майката на Мария на легло за три години. Мария е принудена да съчетае усилията да отгледа детето си с всекидневните грижи за лежащата си болна майка. Всеотдайното семейство не ѝ позволява да работи на пълен работен ден, поради което ѝ става все по-трудно да издържа близките си. В края на декември 2014 г. майката на Мария почива.

Двете със Силвия се съзвземат от тежка загуба и продължават напред. В един момент обаче заболява и самата Мария - острите болки в коленете, предизвикани от пристапан нерв, я обездвижват напълно. Силвия, която е на девет години по това време, на свой ред поема грижите за майка си: помага ѝ да се храни, тъй като Мария страда и от диабет, пазарува, подрежда дома им. В същото време усърдно се учи в училище. „Пее чудесно. Прилича на мен - има проблеми с математика-

та, но много се старае“, разказва Мария и лицето и гръбта от радост.

През юни 2016 г. Мария е приета в болница за кратка реабилитация, която ѝ дава надежда, че един ден може отново да се движи свободно. „Мечтая да бъда независима, да играя с дъщеря си, да ѝ се радвам“, споделя Мария. Двете със Силвия живеят с 35 лева на месец, не получават никаква подкрепа от държавните институции. Помагат им добри съседи, събират пари от осъдъните си средства, за да им платят тока и водата. Споделят храната си. От лятото на 2016 г. семейството се посещава и от медицинските сестри и доброволците от центъра Домашни грижи на „Каритас“ в Пловдив, които помагат на Мария да подгответ и подаде всички необходими документи към дирекция „Социален подпомагане“ и ТЕЛК.

Сътрудниците на „Каритас“, сестрите облатки, отците успенци и енориашите от енория „Възнесение Господне“ постоянно помагат на Мария и Силвия. В тяжно лице майката и дъщерята срещат приятели, с които могат да споделят и болките, и радостите си. Приятели, които им помагат да усетят отново радостта от живота.

Благодарение на една от

благотворителните акции, организирани от хората от енорията, Силвия получава дарение, чрез което успява да се пригответ за първия учебен ден. Доброволците от „Каритас“ с получените дарения се погрижват нищо да не липсва на момичето, което с нетърпение очаква отново да сподели ученическите мигове - нови знания, нови приятелства и разбира се - нови усмивки. Силвия си избра тетрадките, ученическите пособия, които ще са ѝ нужни за учебната година, получи и нови дрехи и маратонки, с които ще тича на воля.

„Не искам да лягам на ръцете на държавата. Един ден пак ще работя“, обещава си Мария. Днес желанието ѝ да работи вече е осъществено. Това стана възможно благодарение на сътрудничеството на „Каритас“ - Пловдив, и печатница „БулвестПринт“, които прие Мария сред служителите си, като всекидневно ѝ осигуряват служебен превоз, който да я заведе на работното място.

„Ако не беше помощта на хората от енорията, щях да се срина. Благодаря им, че ми помагат да живея пълноценно и да осигуря хубаво детство на дъщеря си - такова, каквото тя заслужава“, споделя Мария и лека усмивка озарява лицето ѝ.

Може да подкрепите „Каритас“, като направите дарение по банков път по следната сметка:
Първа инвестиционна банка
IBAN: BG37 FINV 9150 12BG N08K MX
BIC: FINVBGSF
Основание за плащане: Каритас
Титуляр на сметката: Каритас България
 За повече информация може да се свържете с „Каритас България“:
 caritas@caritas.bg, тел.: 02 944 18 58.
Благодарим ви,
че помагаме заедно на хората в нужда!

„Каритас“ в България

„Добре дошли - мигрантите правят Европа по-силна. Практики на „Каритас“ за включваща Европа“ - издание на европейската мрежа от организации на „Каритас“, сред които и „Каритас България“, получи признание от европейските институции по време на събитие, организирано от Европейския парламент. В изданието са споделени успешен опит, добри практики и препоръки на „Каритас“ по проблемите на интеграцията. Представени са добри практики от България, Литва, Гърция, Италия, Австрия, Белгия, Чехия, Португалия, Франция, Испания, Германия, Швеция и Холандия.

•••

„Каритас“ вече има своя онлайн търсачка, която представя снимки от дейности на световното семейство на „Каритас“, придружени с цитати на папа Франциск от енциклика „Laudato Si“ . Всеки ден снимката и цитатът към нея се променят автоматично. Адресът на онлайн търсачката е: www.caritas.eu/googlesearch.

•••

На 16 и 17 февруари 2017 г. в Брюксел се проведе работен семинар на организации на „Каритас“ от Европа, сред които и „Каритас България“, с основна тема за младите хора и тяхното активно включване в живота на общността. На срещата бяха обсъдени идеи и възможности за въздействие върху националните политики и политиките на Европейския съюз по отношение на намаляването на бедността, социалното изключване и безработицата с акцент върху младите хора в Европа.

•••

Децата и младежите от център „Благовещение“ към „Каритас“ - София, посетиха националната галерия „Квадрат 500“, където по интересен начин сътрудниците на галериите ги запознаха със света на възрожденския портрет и с творби на именити художници като Иван Мърквичка, Ярослав Вешин, Владимир Димитров-Майстора, Златко Бояджиев и Иван Милев.

•••

Децата, настанени в бежанския център към Държавната агенция за бежанци „Военна рампа“, посетиха френския лицей „Виктор Юго“ в София и имаха приятни срещи със свои върстници от различни класове. Инициативата се реализира в рамките на съвместната дейност на „Каритас“ - София, и „Си Ви Ес“ - „Проект Бежанци“, с доброто партньорство на френския лицей.

•••

За трета поредна година „Каритас“ - София, организира благотворителното надбягване „Баба Марта бързала“. Надбягването се проведе на 26 февруари 2017 г. в Борисовата градина и имаше за цел да повиши информираността за хората, търсещи убежище, и на бежанците в България, както и да събере дарения, с които сътрудниците на „Каритас“ да могат да продължат дейностите си с деца и възрастни бежан-

ци, настанени в приемателните центрове към Държавна агенция за бежанци.

•••

От 13 до 15 февруари 2017 г. в Букурещ, Румъния, се състоя работна среща между координаторите по програмата на световното семейство на „Каритас“ за стандартите за управление. Срещата събра на едно място 43 представители на организации на „Каритас“ от целия свят, сред които и от „Каритас България“. Стандартите за управление са разработени от „Каритас Интернационалис“ и имат за цел подобряването на развитието на организациите на „Каритас“ и засилването на техния капацитет.

•••

През второто полугодие на 2016 г. мобилните екипи към центровете Домашни грижи на „Каритас“ предоставиха комплексно (здравно и социално) обгрижване в домашна среда на 375 болни възрастни хора от Русе, Белене, Пловдив, град Раковски, София, Бургас, Малко Търново, Бърдарски геран, Житница, Дуванлии, Калояново, Стoilово, Звездец, Граматиково. Реализирани бяха 16 404 посещения по домовете; 34 392 медицински услуги; 23 142 услуги на обгрижване; 31 170 социални услуги. За възрастните хора мобилните екипи към Домашни грижи на „Каритас“

часто се оказват единствената надежда за по-достойно изживяване на старините в собствения дом.

•••

Бежанците, настанени в приемателните центрове към Държавната агенция за бежанци в София, бяха зарадвани със специално написани до тях писма и картички от ученици от цял свят. Инициативата се реализира в рамките на съвместната дейност на „Каритас“ - София, и „Си Ви Ес“ - „Проект Бежанци“, с доброто партньорство на френския лицей.

•••

През 2016 г. центърът за деца и младежи с увреждания „Благовещение“ към „Каритас“ - София, осигури почасови, целодневни и изненадни услуги на 43-ма хора, от които осем деца и 35 души над 18 години. Бяха консултирани и подпомогнати още 20 хора - близки и роднини на децата и младежите, посещаващи центъра. Дейностите, предоставяни от сътрудниците на „Благовещение“, включват кинезитерапия, арттерапия, трутотерапия, логопедична помощ, психологична подкрепа и здравни грижи.

Страницата подготви „Каритас България“

Да живеем милосърдно

От стр. 1

Днес повече от всякога сме свидетели на огромната жажда за човешко внимание и християнска любов. Това се дължи на крещящата липса на милосърдие в света, в който живеем. Ние сме свидетели как светът изпитва огромна нужда от връщане към християнските си корени. Светът знае за своите слаби места така, както и ние познаваме своите си. Ако злото атакува все повече и повече света, това се дължи на липсата на братство между хората и между народите. За да се изцели светът от своята болест, е необходимо човечеството да се обърне за помощ към Бог, както и да промени своя начин на живот.

Именно защото Църквата е пазител на Божия закон и на Божия народ, тя ни предлага Великия пост като надежда за спасение. Великият пост е оръжие, с което можем да преоборим злото както в себе си, така и в света, в който живеем. Бог ни е дал всички необходими инструменти, с които да си служим в борбата със злото. Можем да победим злото, когато започнем да живеем праведно и достойно. Човек, който се упновава в доброто, спазва Божия закон. Да спазваш Божите закони, това означава да живееш милосърдно. Много хора погрешно смятат, че Великият пост е време за поредния хранителен режим, но това не е така. Великият пост е нещо повече от това, което си мислим - той е школа за покаяние, братолюбиво отношение и добри дела към нашите близни. Великият пост е моментът, когато внимателно се вглеждаме

съзнателно и отговорно към реалността, която ни забикаля. Например такова внимание към реалността откриваме в Евангелието, когато Иисус подканва учениците Си „да погледнат“ птиците в небето, които не се грижат за нищо, защото са обект на внимание и грижа на Божието провидение (Лк. 12, 24), както и „да си дадат сметка“ за гредата в собственото си око, преди да гледат сламката в окото на брата си (срв. Лк. 6, 41). С това Свое внимание към учениците Си Иисус ни приканва да бъдем внимателни едни към други, т.е. да не бъдем чужди и безразлични към участта на нашите близни. Бог ни призовава да бъдем - както се казва в книга Битие - „пазачи“ на нашите братя (срв. 4, 9). От нас се очаква да бъдем милосърдни, като се отличаваме с взаимната си загриженост. Заповедта за любовта към близния ни подтиква да виждаме в другите нашето второ аз, възлюбено по един безкраен начин от Господ. Именно в тази загриженост, солидарност, справедливост, съчувствие и милосърдие, които бликат от нашето сърце, можем да бъдем действително една истинска Църква, дом и семейство за всеки човек.

В периода на Великия пост не бива да забравяме, че „ко-
га правиш милостина, нека лявата ти ръка не знае какво прави дясната, та милостинята ти да бъде скришом; и тво-
ят Отец, Който вижда в скришно, ще ти въздаде на-
яве“ (Мт. 6, 3-4). С тези думи Иисус ни приканва да бъдем милосърдни както Бог е милосърден. Като Мистично тяло на Христос ние сме призвани да поднасяме на Бог на-

шите жертви, да търсим и да помагаме на онези наши бра-
ти и сестри, които са се от-
далечили от Църквата и не
знаят как да се завърнат в
нашата общност. С нашите
добри дела ние можем да по-
могнем не само на себе си в
духовното си израстване, но и на всички онези, които се
нуждаят от нашата помощ и
закрила. Можем да бъдем ис-
тинска общност само тогава,
когато нашите мисли, думи и
дела са насочени единствено
към изпълнението на Бо-
жия закон: „Възлюби ближ-
ния си като себе си“ (Мт. 22,
39). Бог, „който дава надежда“ (Рим. 15, 13), ни уверява
в Своето постоянство и лю-
бов. Сега е наш ред да пока-
жем на дело какво означава
да желаем доброто на ближ-
ния си, защото както казва
апостол Павел, „любовта не
прави зло на близния; и тъй,
любовта е изпълнение на за-
кона“ (Рим. 13, 10). Доброто,
което закриля, насырчава
живота и общението, винаги
е съществувало и ще същес-
твува, защото Бог е „благ и
благодателен“ (Пс. 118, 68).

Инакрая нека да си припомним, че закоравялото сърце се лекува единствено с любов и състрадание. В този смисъл щом един християнин съзре в другия добрия дела на Свя-
тия Дух, той не би могъл да не прослави Небесния наш Отец (срв. Мт. 5, 16). Нека пред лицето на света, който спешно очаква от нас, християните, едно силно свидетелство на любовта и една подновена вярност към Бог, да се надп-
реварваме в любовта и в слу-
жението на добрия дела (срв.
Евр. 6, 10). Амин.

Отец Йоан-Милен
НАЙДЕНОВ, Ямбол

Някои практичесни решения за постното време

Пепеляна сряда (лат. Dies Cinerum) е денят, с който започва постното време. На този ден по време на литургии се извършва обредът по почистване на главата с осветена пепел (понякога с пепелта се прави знакът на кръста върху челото).

Този обред е символ на сърушението и покаянието, които се изискват от християните през постното време. Поръскайки главата с пепел, свещеникът казва на всеки вярващ евангелските думи: „Покайте се и вярвайте в Евангелието“ (Мк. 1, 14), или думите от книгата Битие: „Пръсти си и в пръст ще се върнеш“ (Бит. 3, 19).

По традиция пепелта се получава от изгарянето на клонките, запазени от предишната Връбница.

Постното време е път не само на всеки християнин, но на цялата Църква. Ето защо е важно всеки от нас да извърши този път заедно с останалите събрата от енорията - като енорийска общност. Всички ние можем не само заедно да участваме в литургите, но също така и като общност да вземем някои решения за постта и да ги прилагаме заедно. В тези решения най-важното

са съвместният стремеж и на-
мерение. Важно е какво ще
правим, но още по-важно е
защо ще го правим. Нека се
подкрепяме един другиго по
пътя, който ще ни отведе до
тайната на смъртта и възкресе-
нието на Христос, имайки
пред себе си думите на Спаси-
теля: „Дето са двама или
трима събрани в Мое име, там
съм Аз посред тях“ (Мт. 18,
20).

Ето примери за подобни ре-
шения, които можем да приемем
и да следваме през пост-
ните:

- в петъците ще участвам в
Кръстния път с другите събра-
ти в енорийския храм или по
частен начин. Нека се включи-
м в Кръстния път, поддър-
жайки духа на молитва както
у всеки от нас, така и у цяла-
та енорийската общност, в ко-
јто живеем;

- ще се въздържам от алко-
хол и цигари. Може да се по-
мисли и за други решения, с
цел да се помогне на всички
хора, особено на енориашите,
които страдат от различни за-
висимости;

- ще се въздържам от месна
храна. Възможни са и други
решения с цел духовно и нрав-
ствено обновление;

Словото е гар. Другият е гар

От стр. 4

а Лазар - злото: сега пък той тук се утешава, а ти се мъчиш“ (Лк. 16, 25). В отвъдното се възстановява една определена справедливост и злините от живота се уравновесяват от добрините. Притчата про-
дължава и ни дава послание за всички християни. Богата-
шът, който има все още живи
брата, моли Авраам да изпра-
ти Лазар при тях, за да ги пре-
дупреди, на което Авраам от-
говаря: „Имат Мойсей и проро-
ците, нека ги слушат“ (ст. 29).
А на възражението на богата-
ша Авраам допълва: „Ако Мой-
сей и пророците не слушат, то
и да възкръсне някой от мърт-
вите, няма да се убедят“ (ст.
31). По този начин се открява
истинският проблем на бо-
гаташа: коренът на неговите
злини е, че е бил глух за Бо-
жието слово и това е довело до
угасване на любовта му
към Бог и до пренебрегване на
ближния в нужда. Божието
слово е живителна сила, спо-
собна да вдъхнови покаянието
на сърцето и да насочи от-
ново човешката личност към
Бог. Да се затвори сърцето за
Божия дар, който говори (Словото),
води като последствие
затваряне на сърцето за дара,
които е нашият близък брат.

Скъпи братя и сестри,
Великопостното време е

благоприятното време, за да се обновим духовно в срещата с Христос в Неговото слово, в светите тайнства и в близкия. Господ Иисус, Който по време на Своя четиридесетдневен пост в пустинята победи изкушенията на дявола - изкусител, да ни посочи пътя, който да следваме. Светият Дух да ни вдъхнови за едно истинско покаяние, за да открием отново дара на Божието слово, за да се очистим от греха, който ни прави слепи, и да служим на Христос, присъстващ в нашите нуждаещи се братя и сестри. Окуражавам всички вярващи да изразят това духовно обновяване също чрез участието си в различните инициативи през постното време, които много църковни структури в различни части на света предлагат, за да спомогнат за изграждането на една култура на срещата в единственото човешко семейство. Да се молим едни за други, та като участваме в победата на Христос над греха и над смъртта, да знаем да отваряме нашите врати за слабия и бедния. Тогава ще можем да живеем в пълнота и да свидетелстваме радостта от Пасхата Христова.

Превод отец Койчо ДИМОВ

Молитва на свети Ефрем Сирин за постите

*Господи и Владико на моя живот, отдалечи от мене духа на униение, безделие, властолюбие и празнословие.
Но дух на целомъдрие и смиреномъдрие, търпение и любов дарувай на мене, Твоя раб.*

Господи Царю, дай ми да виждам моите прегрешения и да не осъждам моя брат, защото си благословен във вечни векове. Амин!

Зимен лагер „Морулей“

От стр. 1

ки сподели: „Зимният скаутски лагер в хижа „Морулей“ ще остане завинаги в хубавите ми спомени. Още от малък си мечтаех да стана скаут и да ходя по лагери; сега мечтата ми се събдана благодарение на хората, които са се засели с тази тежка задача. Въпреки че лагерът беше кратък, той бе изпълнен с премеждия, които калиха нашия дух и ни дадоха поука. Лагерът помогна на всички участници да завър-

жат нови приятелства, да научат или упражнят уменията си за оцеляване, да бъдат сплотени и да не се отказват лесно“.

Дамяна Кумчева от Куклен добави: „Построяването на умалена гробница на траките от сняг беше една от задачите, които имахме да изпълним за определено време. Благодарение на нея с другите участници от патрула се научихме на работа в екип и как да построим нещо красиво заедно. Шеф Гриша и шеф Ставри се погрижиха за сръдното настроение, съответно с китара и синтезатор. Отец Ивелин, сестра Елка и сестра Франсоаз ни помогнаха да бъдем в общение с Бог и да разберем, че ние сме солта и светлината в света. Искрено се надявам да мога да взема участие и в предстоящи скаутски лагери и срещи“.

От името на организаторите благодарим за активното участие на всички и ви очакваме отново!

Михаела МАНОЛОВА

Отец Павел Смоликовски като възпитател и учител

Отец Павел Смоликовски посвещава по-голямата част от живота си на апостолската служба като възпитател. Работи като педагог в българските земи (1874-1882) и в Лвов (1882-1891). В продължение на двадесет години е ректор на Полския папски колеж в Рим (1892-1895, 1898-1902, 1905-1915, 1919-1921)¹. Той формира младите възкресенци в Рим (ректор е на семинарията) и в Краков, където изпълнява функцията на магистър на новициата (1921-1926).

Там, където работи, въвежда възкресенската възпитателска система, за която научава особено много от отец П. Семененко и отец В. Калинка. И така, в Адрианополския интернат въвежда т. нар. метод на присъствието - старае се да пребивава заедно с учениците и да им въздейства чрез самия този факт. Твърди, че префектът (възпитателят) трябва да се отаде на децата, да им помага в учението, да се занимава с техните нужди и винаги да им е на разположение. Никога не скъпи времето си за контакти с момчетата. Охотно замества другите учители в училището, защото така по-добре опознава учениците. Улеснява учението на по-малко надарените, а на по-талантливите дава допълнителни задачи. Освен това организира - така както може - забавления за учениците, които смята за „добър начин децата да се предпазят от много грешки и зависимости“.

В основата на своите принципи поставя доверието към учениците и искрено уважение към тяхното човешко достойнство. Пише: „Да възпитаваш не означава да приучаваш, да привикваш възпитаника към добро, защото тук не става въпрос за животно, но за човек, който не може да бъде възпитан без него самия, тъй като свободната воля е всичко у него. Да възпитаваш, това значи да усъвършенстваш в човека неговата воля, да изградиш у него характер. А как да се формира волята, ако тя няма възможност за свободен избор, защото е непрестанно ограничавана? Ако ученикът няма нужда да мисли сам за себе си, защото другите мислят за него? Затова нека оставим на учениците, според възможното, колкото се може повече свобода и да ги въвлечем в работата над тях самите, и при това - да ги наಸърчаваме да са искрени, като им даваме пълна свобода“². Горади това въвежда във възпитателските средища нещо, което не е било срещано дотогава, а именно - пълно ученическо самоуправление. Обосновава го с предписанието, които самият той е написал. Приятелят на отец Смоликовски, архиепископ Юзеф Теодорович, споменава, че отец Павел „основава възпитанието на младежите на добре разбираната автономия. Не тази и не такава, която отслабва авторитета и властта и би се радвала да превърне

младежта в някаква ръководена светска организация, а такава, която като уважава свободната воля на възпитаниците, ги приучава доброволно да са послушни на избраната от тях власт. Това, което се счита за придобивка на съвременната мисъл - самоуправлението в училище, е въведено още в края на XIX век от отец Смоликовски във възкресенските заведения. Той създава младежка организация, която сама оценява поведението на съучениците си и съдейства на своя наставник във възпитателската работа. Написва интересна монография за своя опит и се радва на прекрасни резултати. Авторитетът на властта при него е свързан със свободата и с отговорността за възпитанието на младежите³.

Тезата за новаторството на възкресенците в практикуването на ученическото самоуправление се потвърждава от сестра Б. Жулинска, ОВ: „Възкресенците считат ученическото самоуправление за едно от най-успешните средства. (...) В името на истината историците на педагогиката трябва да споменават тези подробности, за да покажат, че не Фьорстър⁴ е първият, който пренася системата на американските училищни общини на европейска почва, а че в Полша още от 1883 г. самоуправлението е реализирано по демократичен, а не както например у Фериер⁵ - по радикален начин“⁶.

Отец Павел Смоликовски полага особен натиск върху познаването на истината, върху добрата и правилна ориентация на младия човек за стойността на честта и проблемите, с които се сблъсква в живота. Във връзка с това се старае да формира у него убеждения както за личния и религиозния живот, така и за обществения живот. С тази цел организира в интернатите кръзоци и братства (например апологетични, политически, свързани с призванието за посветен живот или евхаристични), които ръководи.

В обобщение можем да обобщим следните принципи, от които се ръководи отец Павел:

- акцентира върху човешката свобода
- позовава се на свободната воля - насырчава, апелира, убеждава, но никога не при нуждава
- води младежите по пътя на

убеждението

- показва необходимостта от самостоятелна работа над себе си, от самовъзпитание
- смята, че само принципите, приети доброволно от младия човек с убеждение и любов, могат да бъдат практикувани, разпространявани, а в случай на нужда - защитавани от него в живота
- създава семейна атмосфера
- дарява всеки човек с огромно доверие
- вярва в добрата воля на възпитаниците
- старае се така да прави забележки, че възпитаниците сами да извлечат изводи от погрешните си постъпки и да поправят своите провинения и досадни недостатъци
- характеризират го честност и голямо трудолюбие
- общва всички, а едновременно не фаворизира никого
- не се старае да спечели симпатията на възпитаниците в ни най-малка степен
- никога не използва физически наказания
- грижи се за духовното добро на възпитаниците
- главна негова възпитателска цел е формирането на волята и характера.

Изглежда, отец Павел реа-

лизира в своя живот възпитателския идеал, за който много години по-късно папа Йоан-Павел II пише: „Истинският възпитател участва в живота на младежите, в проблемите им и си дава сметка за това как те ги оценяват, освен това участва в техните спортни и културни занимания, в техните разговори; като зрял и отговорен приятел им посочва пътя към доброто и целта на доброто, доброжелателно и мъдро се намесва в изясняването на проблемите им, но винаги се съобразява с нагласата и ценностната система на възпитаниците“⁷.

Като учител отец Смоликовски проявява изключителен преподавателски талант. Неговите ученици постигат прекрасни резултати в учението. По време на годишните конкурси изпити те удивяват с познанията си целия преподавателски състав. Отец Павел винаги е добре подгответ за урока и дори пише учебници и разработва собствени учебни методи.

В Адрианополската гимназия той преподава латински, немски и църковно-славянски език и прилага метода на виенския езиковед Олендорф⁸, а следвайки съвета на отец Семененко, в обучението по латински въвежда текстовете на християнските класици. Тъй като в България липсват учебници, той пише учебници по латински и църковно-славянски, (Gramatyka Słowiańska), а също по история и география. Участва освен това в превода и редакцията на катехизисите, а за своите млади възпитаници превежда много книги, посветени на вътрешния живот⁹. Преподава още и библейска география и история, като използва собствен метод на обучение: „Уча децата на история по метод, на който ме научи (струва ми се) отец [Валериан Калинка, ОВ]. Диктувам им част от онова, което ще им изложа, в няколко реда, след това им разказвам, а после децата трябва да ми го повторят. А за подготовката на урока имат само съдържанието, което може да им припомни моя разказ. Това ми позволява да излагам материала по-подробно. В началото на децата им беше много трудно и дори най-талантливите не можеха да повторят

след мен, сега се научиха и много добре помнят. Това оживява урока, прави го по-малко сух, така че с голямо удоволствие очакват моите часове, за да научат нещо ново“¹⁰.

В духовната семинария в България отец Павел преподава философия (логика, онтология, космология) и богословие (догматика), латински, гръцки, психология, история на Църквата, канонично право, литургика¹¹.

Накрая трябва да отбележим, че отец Смоликовски посвещава всяка свободна минута на самообразованието и подготовката на уроците си (дори ваканциите). Освен това се грижи за културното развитие на подопечните си - учи ги на добри маниери и ги запалва да мислят критично. Особено силно привлича възпитаниците с беседите си по време на почивките (разказва интересни, действителни и по-учителни истории).

Божият слуга Павел Смоликовски е пример на просветен възпитател и учител. Не се бои да въвежда смели и новаторски възгледи, когато вижда такава необходимост. Без съмнение е талантлив възпитател. Има огромно положително влияние върху децата и младежите. А те му отвръщат с пълно доверие и уважение. Неговата възпитателска система по прекрасен начин издържа изпита както при българите, така и при русините¹², при полските свещеници и клирици в Римския колеж, а също и в собствената му конгрегация. Архиепископ Юзеф Теодорович обобщава педагогическата дейност на отец Павел с думите: „С особена обич се отнасяше към младежите - беше възпитател по призвание и любов. Колко различни категории младежи преминаха през сърцето и ръцете му! В България - младеж, която му беше тъй чужда по култура и език, в Лвов реализираше идеята на отец Калинка за съжителството на русини и поляци и в интерната на възкресенците възпитаваше млади хора от тези два народи. Както във всичко, така и във възпитателската работа беше верен ученик на своите наставници“¹³.

Отец Войтех Млечко, ОВ

Франция

Молитвен сайт
за президентските избори

През седмиците до президентските избори на 23 април френските католици ще се молят за Франция, единени от специален уеб сайт. Всяка събота на сайта www.prierpourlafrance.fr ще бъде обявявана тема по въпрос, който дълбоко засяга френските избиратели. Организатори на инициативата са светилището Ил Бушар, общността Емануел и месечника „Прие“.

Първата молитвена уеб деветница започна на 18 февруари и бе водена от младия архиепископ на Фор дьо Франс (островите Мартиника) Давид Масер, който във видео на сайта сподели свои размисли

по темата за семейството. Повече от четири хиляди души са проследили молитвата по Youtube и почти шест хиляди - по Facebook.

Идеята за молитвената деветница за Франция и за президентските избори е на отец Ксавиер Мале, енорийски свещеник на светилището Ил Бушар, където през 1947 г. Дева Мария се явява на деца с молбата да се молят за Франция, която „много се нуждае от молитви“. Общността Емануел, на която е поверено светилището, с готовност се присъединява към инициативата.

**(Продължава
от миналия брой)**

13. Милосърдието има също така облик на утеша. „Утешавайте, утешавайте Моя народ“ (Ис. 40, 1) са думи, които идват от дълбините на сърцето на пророка, които все още отекват и днес, за да може една дума на надежда да достигне до всички, които изпитват болки и страдания. Нека не се оставяме да ни отнемат надеждата, която идва от вярата във Възкръсната Господ. Вярно е, че ние често сме подложени на сурови изпитания, но увереността, че Господ ни обича не трябва никога да ни напуска. Неговото милосърдие се изразява също чрез близостта, обичта и подкрепата, които толкова много братя и сестри проявяват, когато оцеляват в дните на тъга и страдание. Да избрьшем сълзите е едно конкретно действие, кое то прекъсва кръга на самотата, в който ние често сме затворени.

Ние всички имаме нужда от утеша, защото никой от нас не е изключен от страданието, болката и неразбирането. Колко болка може да породи една дума, изречена с омраза, породена от завист, ревност или гняв! Колко страдание носят предателството, насилието и изоставянето! Колко горчивина изпитваме от смъртта на любимите ни хора! При това Бог никога не е далече, когато се изживяват такива драми. Една утешителна дума, която стопля сърцето, една прегърдка, която ти показва съпричастност, една ласка, която те кара да усетиш любовта, една молитва, която ти дава сила ... изразяват близостта на Бог посредством тази утеша, предложена от братята.

Понякога мълчанието също може много да ни помогне. Защото се случва да няма думи, с които да отговорим на въпросите на този, който страда. Въпреки това състраданието на човека, който е близо до страдация, който го обича и му подава ръка, може да компенсира липсата на думи. Не е вярно, че мълчанието е знак за безсилie. Напротив, мълчанието е момент на сила и обич. Мълчанието също е част от нашето изразяване на утеша, защото се превръща в конкретен акт за споделяне и съпричастност към страданието на близния.

14. В един определен период като нашия, белязан от толкова много кризи, включително и тази в семейството, е много важно да бъдат отправени думи на утешителна подкрепа към нашите семейства. Дарът на брака е голямо призвание, на което се отговаря с благодатта на Христос, с безвъзмездна, вярна и търпелива любов. Красотата на семейството осъства непроменена въпреки толкова много неясности и алтернативни предложения: „Радостта от любовта, преживявана в семействата, е също и радост за Църквата“. [16] Пътят на живота, който води един мъж и една жена да се среши, да се обикнат и да си обещаят вярност завинаги пред Бог, често пъти е прекъсван от страдание, измяня или самота.

Радостта от дара на децата не е лишена от грижите на родителите за израстването и възпитанието на децата, за тяхното достойно бъдеще.

Благодатта на тайнството брак не само укрепва семейството, за да може да бъде привилегировано място за живеещ на милосърдието, но тя ангажира също така християнската общност, както и цялата пастирска дейност да насърчи голямата ценност на семейството. Тази юбилейна година не може да ни накара да изпуснем от поглед сложността на актуалната семейна реалност. Опитът на милосърдието ни прави способни да разгледаме всички човешки проблеми в светлината на любовта на Бог, Който никога не се уморява да ни приема с отворено сърце и да ни придръжква. [17]

Ние не можем да забравим, че всеки от нас е носител на богатството и товара на собствената си история, които ни правят уникатни. Нашият живот, който протича пред милосърдния поглед на Бог със своите радости и скърби, е нещо уникатно и неповторимо. Това изиска още повече от свещеника одухотворено и старателно разграничаване, особено задълбочено и проницателно, така че никой да не бъде из-

споделянето на този момент чрез свещеник е важна подкрепа, защото тя позволява да се изживее в близост с християнската общност един момент на слабост, самота, несигурност и ридания.

16. Юбилеят приключи и Светата врата се затвори. Но вратата на милосърдието в нашите сърца остава завинаги широко отворена. Ние научихме, че Бог се сведе над нас (виж Ос. 11, 4), за да можем и ние също да се уподобим на Него и да се сведем над нашите братя. Носталгията на мноzilla да се завърнат в Дома на Отца, Който очаква тяхното идване, е породена от искрени и щедри свидетелства на Божията ласка. Светата врата, през която ние преминахме през тази юбилейна година, ни постави в пътя на милосърдната любов, по която сме привлечени да вървим всеки ден с вярност и в радост. Това е пътят на братолюбие, който ни позволява да срещнем много братя и сестри, които са прогенали ръка, за да може някой да я поеме и да вървят заедно по него.

Да поискаш да бъдеш близо до Христос, изиска да станеш близък с братята, тъй като иначе не се нрави повече на Отца от един конкретен жест на

наистина съществуват тези герои, водени от милосърдна любов, които изживяват солидарност с бедните и нещастни. Да благодарим на Господ за ценния дар на тези хора, които ни канят да преоткрием радостта да станем близки, като се доближим до наранено-то човечество. Мисия си с признателност за многото доброволци, които всеки ден посвещават свое време, за да покажат присъствието и близостта на Бог чрез своята преданост. Тяхната служба е едно истинско милосърдно дело, което помага на много хора да се приближат до Църквата.

18. Дойде моментът да разгърнем своето въображение за милосърдието, за да се родят нови милосърдни дела, плод на благодатта. Днес Църквата има нужда да разказва за тези „многобройни знаци“, които Иисус изпълни и които не са описаны (виж Ин. 20, 30), за да изрази красноречиво плодотворността на Христовата любов и на общността, която живее от нея. Повече от две хиляди години изминаха и въпреки това милосърдните дела продължават да правят видима Божията добра.

И днес още цели народи страдат от глад и жажда. Снимките на деца, които нямат

форми на духовна и материална бедност, които накърняват достойността на хората. Именно поради тази причина Църквата трябва да бъде бдителна и винаги готова да отрича нови форми на милосърдни дела и да ги прилага на практика с великодушие и ентузиазъм.

Тогава нека да положим усилия да придадем конкретни форми на братолюбие и в същото време да действаме разумно в милосърдните дела. Милосърдието притежава обединяващо действие и се разства във всички посоки, без да има ограничения. В този смисъл ние сме призвани да придадем нов облик на милосърдните дела, които познаваме от веки веков. Наистина милосърдието преодолява границите; то се разпростира все по-далеч, то е плодотворно. Милосърдието е като квас, който кара тестото да втаса (вижMt. 13, 33), и като синапленото зърнче, което става дърво (виж Лк. 13, 19).

Достатъчно е например да помислим за милосърдието към тялото - да облечем този, който е гол (виж Mt. 25, 36. 38. 43. 44). То ни отвежда в самото начало, в Райската градина, когато Адам и Ева открили, че те са голи и чувайки Гос-

Апостолическо писмо

Misericordia et misera

**на папа Франциск след края на Извънредната юбилейна година на милосърдието
На всички, които прочетат това апостолическо писмо, милосърдие и мир.**

лючен, каквато и да е ситуацията, в която живее, за да може да се почувства прият конкретно от Бог, за да може да вземе активно участие в живота на общността, да бъде включен в този Божи народ, който напредва неуморно към пълнотата на Божието царство, където царуват правда, любов, прошка и милосърдие.

15. Моментът на смъртта е от особено значение. Църквата винаги изживява това драматично преминаване в светлина на Възкресението на Иисус Христос, Който отвори пътя към сигурността за бъдещ живот. Това е голямо предизвикателство, пред което сме изправени особено в съвременната култура, която често се

милосърдие. По своята същност милосърдието става видимо и осезаемо чрез конкретни и динамични действия. Веднъж истински почерпил опит от него, не можеш да се върнеш повече назад; то постоянно расте и преобразява живота. То създава една наистина ново създание, способно да обича в пълнота, което пречиства погледа си, за да разпознае и най-скритите нужди. Колко са истинни думите, с които Църквата се моли по време на Пасхалното бдение, след четвърто на разказа за сътворение: „Господи, Боже наш, Ти, Който извърши чудото, създавайки човека, и още по-голямото чудо, като го изкупи“. [18]

Милосърдието обновява и освобождава, защото то е среща на две сърца: това на Бог, което излеза на среща, и човешкото сърце. Докато човешкото се разгря, Божието го изчелява - каменното сърце е преобразено в сърце от пълт (виж Иез. 36, 26), способно да обича въпреки греха си. Именно тук осъзнаваме, че сме наистина едно „ново създание“ (виж Гал. 6, 15): аз съм обичан, значи съществувам; аз съм опростен, значи съм се преродил за нов живот; Той ми оказа милост, така аз ставам инструмент на милосърдието.

17. По време на Светата година и по-специално в „пътните на милосърдието“ можех да си дам сметка за всяко добро, присъстващо в света. Много често то не е известно, защото всеки ден се извършва добро, но дискретно и мълчаливо. Дори и да не се рекламират, съществуват много конкретни жестове на доброта и нежност, адресирани към най-малките и най-уязвимите, към самотните и изоставените. Да,

ничо за ядене, пораждат се приоризни безпокойства. Хората продължават да емигрират масово от една страна в друга в търсене на храна, работа, дом и мир. Болестта в нейните различни разновидности е постоянно мотив за страдание, кое то изиска помощ, утеша и подкрепа.

Затворите са места, където често към самата присъда се добавят и някои сериозни неудобства, дължащи се на нечовешките битови условия. Неграмотността е все още често разпространена, а това пречи момчетата и момичетата да бъдат обучавани, а и ги излага на новите форми на робство. Културата на крайния индивидуализъм - преди всичко на Запад, води до изчезването на чувството за солидарност и отговорност към другите. Дори самият Бог днес остава за мноzilla непознат, което представлява най-голямата бедност и най-голямото препятствие за признаването на неприкоснovenoto достойнство на човешкия живот.

Накратко, телесните и духовните милосърдни дела и до днес представляват потвърждение на значителното и на положителното въздействие на милосърдието като социална ценност. То наистина ни подтиква да запретнем ръкави, за да върнем отново достойнството на милиони хора, които са наши братя и сестри, привлечени да изградят с нас един „надежден град“. [19]

19. Много конкретни милосърдни жестове бяха извършени през Светата година. Общности, семейства и вярващи хора преоткриха радостта от споделянето и красотата на солидарността. Обаче и това не е достатъчно. Светът продължава да произвежда нови

под да се приближава, изпитвали срам и се скривали (виж Бит. 3, 7-8). Ние знаем, че те бяха наказани от Господ. При това Той „направи на Адам и на жената му кожени дрехи, с които ги облече“ (Бит. 3, 21). Срамът отмина и достойнството е възстановено.

Нека отправим поглед към Иисус на Голгота. Върху Кръста Божият син е гол. Неговата туника е разиграна и спечелена от войниците (виж Ин. 19, 23-24). Той няма нищо. Върху Кръста се разкрива докрай солидарността на Иисус с тези, които изгубиха цялото си достойнство, като са лишени дори от най-необходимото. При това Църквата е призвана да бъде „дреха на Христос“ [20], за да облече своя Господ; така че тя е ангажирана да бъде солидарна с всички гoli хора по земята, за да намерят отново достойнството, което им е отнето. „Гол бях, и Мe облякохте“ (Mt. 25, 36). Това задължава следователно да не отвършаме поглед от новите форми на бедност и маргинализация, които пречат на хората да живеят достойно.

Да останеш без работа и да не получаваш справедливо възнаграждение, да нямаш къща или земя, където да живееш, да си подложен на дисциплинация заради вяра, ражда или социално положение... Тези и подобни на тях реалности са причина да бъде начърнявано човешкото достойнство. Срещу тях се изправят и действват милосърдните християни, като отвършат преди всичко с бдителност и солидарност. Колко много са днес ситуацията, в които може да се върне достойнство

9 **ИСТИНА**
VERITAS
Брой 3 (1520)
март 2017 г.

На стр. 10

Апостолическо писмо *Misericordia et misera*

на папа Франциск след края на Извънредната юбилейна година на милосърдието
На всички, които прочетат това апостолическо писмо, милосърдие и мир.

От стр. 9

то на хората и да им се позволя да живеят един човешки живот! Достатъчно е само да помислим колко много малки деца са подложени на всякакъв вид насилие, което им краде радостта от живота. Техните тъжни и обезобразени лица са запечатани в моето съзнание. Те молят за нашата помощ, за да бъдат освободени от робството в съвременния свят. Тези деца са утрешната младеж. Как ще ги подгответ да живеят достойно и отговорно? С каква надежда ще могат да посрещнат своето настояще и бъдеще?

Социалният характер на милосърдието изиска от нас да не оставаме безучастни и да се измъкваме с безразличие и лицемерие. Не бива плановете и проектите да останат само на хартия. Нека Свети Дух ни помогне винаги да бъдем готови да се притечим всеотдайно и безвъзмездно на помощ, та справедливостта и достойният живот да не останат само красиви думи, а да бележат конкретния ангажимент на този, който иска да свидетелства присъствието на Божието царство.

20. Ние сме призвани да работим за израстване на културата на милосърдието, осно-

вана върху преоткриването и срещата с другите; една култура, в която никой не гледа на другия с безразличие, никој отвръща поглед, когато види страданието на братята си. Милосърдните дела са „само-битни“: никое от тях не прилича на някое друго. Нашите ръце могат да ги моделират по хиляди начини. Независимо че Бог, Който ги вдъхновява, е един, и че материата, от която са направени, т.е. милосърдието, е също една, всяко милосърдно дело придобива различна форма.

Милосърдните дела всъщност касаят целия живот на личността. Ето защо ние можем да поставим началото на истинска културна революция именно като тръгнем от обикновените жестове, които докосват духа и тялото, това ще рече живота на хората. Това е една задача, която християнската общност може да направи своя, имайки предвид Словото на Господ, което непрекъснато ни призовава да излезем от безразличието и индивидуализма, в които се опитваме да се затворим, за да си осигурем спокойно съществуване без проблеми.

„Сиромасите всяка година имате при себе си“ (Ин. 12, 8) казва Иисус на учениците Си. Никакво алиби не може да оправдае неангажираността, когато се знае, че това се отнася за всички от тях.

Културата на милосърдие се изработва в усърдната молитва, в смиреното отваряне към

действието на Свети Дух, в опознаването на живота на светците и в конкретното сближаване с бедните. Това е настоящият подкан, когато е наложително да се ангажираме. Изкушението да си останем само в „теоретичното милосърдие“ се преодолява според това доколко то е станало наше ежедневие на участие и споделяне. Не бива и да забравяме думите на апостол Павел, когато разказва за своята среща с Петър, Яков и Йоан след своето обръщане във вярата. Той я подчертава като основен аспект за своята мисия и за целия християнски живот: те „ни поръчаха да помним сиромасите, което се и постара да изпълни точно“ (Гал. 2, 10). Ние не можем да забравим бедните: това е един призив, актуален повече от всяка година, който се налага като доказателство за Евангелието.

21. Нека опитът на юбилея да запечата в нас думите на апостол Петър: „...които някои бяхте не народ, а сега сте народ Божий; които бяхте не помилувани, а сега помилувани“ (1 Петр. 2, 10). Нека не пазим ревниво само за себе си това, което получихме. Да умеем да го споделяме със страдащите братя, за да бъдат подкрепени чрез силата на милосърдието на Отца. Нека нашите общности се отворят, за да приобщят онези, които живеят на тяхната територия, та чрез свидетелството на вярващите ласка-

та на Бог да достигне до всички.

Това е времето на милосърдието. Всеки ден от нашия живот е белязан от присъствието на Бог, Който води нашите стъпки със силата на благодатта, която Духът излива в сърцето, за да го моделира и направи способно да обича. Това е времето на милосърдието за всички и за всеки, та да не може някой да си мисли, че е чужд за близостта на Бог и за силата на Неговата ласка. Това е времето на милосърдието, та да може онези, които са слаби и беззащитни, които са далеч и самотни, да усетят присъствието на братя и сестри, които ги подкрепят в нуждата. Това е времето на милосърдието, та да могат бедните да почувствува върху себе си погледа, отправен със загриженост и уважение, на тези, които - след като преодоляха безразличието - откриха основното в живота. Това е времето на милосърдието, та да може всеки грешник да не се уморява да моли за прошка и постоянно да чувства десницата на Отца, Който винаги приема и приютява.

В светлината на Юбилея за хората, изключени от обществото, тогава когато във всички катедрали и светилища по света се затваряха вратите на милосърдието, аз си помислих, че е хубаво като конкретен знак от Светата година да се отбелаява Световен ден на бедните в цялата Църква в

XXXIII неделя на обикновено време в годината. Това ще бъде най-добрата подготовка за тържеството на нашия Господ Иисус Христос, Цар на Всelenата, Който се идентифицира с най-малките и най-бедните и Който ще ни съди по милосърдните дела (виж Mt. 25, 31-46). Това ще бъде ден, който ще помогне както на общностите, така и на всеки кръстен да размишляват как бедността е в сърцето на Евангелието и върху факта, че докато много като Лазар лежат пред вратата на нашия дом (виж Лк. 16, 19-21), не може да има нито правда, нито мир в обществото. Този ден ще бъде също така своеобразна форма за нова евангелизация (виж Mt. 11, 5), чрез която ще се обнови обликът на Църквата в нейното постоянно пастирско обновление, за да стане свидетел на милосърдието.

22. Нека винаги бъдат обрънати към нас милосърдните очи на светата Божия майка. Тя първа проправи пътя и сега ни придвижава, когато даваме свидетелство на любов. Нека Майката на Милосърдието да приеме всички ни под закрилата на своята наметка - както често ни я представя живописта. Нека се поверим на нейната майчинска подкрепа и да следваме нейната постоянно заръка да гледаме към Иисус, лъчистото лице на Божието милосърдие.

ФРАНЦИСК

Превод Йорданка ГЬОКОВА

[16] Апостолическо насърчение Amoris laetitia, 1.

[17] Пак там, 291-300

[18] Римски литургийник, Пасхално бдение, Молитва след Първо четиво.

[19] Енциклика Lumen fidei, 50.

[20] Срв. Св. Киприян, Единство на Католическата църква, 7.

10 ИСТИНА
VERITAS
Брой 3 (1520)
март 2017 г.

Йезуитите творят символи в Страната на изгряващото слънце

На 31 декември, събота, последния ден на 2016 г., в Токио бе открита и осветена 17-етажната сграда на католическия йезуитски университет „Света София“. Тържеството бе ръководено от 73-годишния архиепископ Гюнтер Керхман - духовен настоятел на университета и на йезуитската епархия на Токио. Присъствали са хиляди граждани, духовници и министри, начело с японския император Акихито.

Кратка история. Германският йезуит Йо-зеф Дахман (1861-1903) като мисионер в Япония научава, че се продава голем терен в центъра на Токио, близо до императорския дворец. Обаче исканата сума е голяма и няма купувачи. Дахман иска и получава разрешение от папа Пий X (1903-1914), набира средства от Германия и незабавно купува мястото.

Днес върху тази площ са издигнати католическата йезуитска катедрала „Свети Игнасио“, епархийната сграда и йезуитският университет „Света София“, а сега и великолепното здание (на снимката). В ръководения от йезуитите университет се обучават над 13 хиляди студенти в осем факултета при годишна такса от седем хиляди евро. Сред преподавателите има 49 професори и доценти йезуити.

В Япония живеят над 500 хиляди католици, а епархията в Токио наброява над 90 хиляди, разделени в 19 енории, обслужвани от 300 свещеници, от които над 100 са йезуити. В Токио живеят и работят повече от 80 хиляди имигранти католици от Филипините, Корея и Бразилия.

След откриването и освещаването на уни-

верситетското здание „Света София“ е учреден инициативен комитет от японски граждани и духовници, които предлагат на кметството на Токио великолепната внушителна сграда да бъде обявена за един от символите на Токио.

Петър КОЧУМОВ,
по „Christ in der Gegenwart“

Молитва преди избори

Господи, просветли ни и ни дай власт, която да се грижи за благото на всички хора, а не само за благото на своите хора. Амин.

Благовещение

От стр. 2

ко по малко те го възправяли до непоносими висоти против самите себе си; и виждайки най-сетне как всички човеци били под смъртното наказание, Той се смилил над нашия род, съжалел се над нашата немощ, проявил снизходжение към тленето ни и неспособен да понесе смъртта да се окаже победител, и за да не погинат създанията и детето на Неговия Отец в човециите да не се обърне на нищо, Той взел на Себе си тяло - и то от не по-различен вид от нашите. При това Той же-лаел не просто да се въплъти или просто да се яви, понеже ако искал просто да се яви, Той можел да разкрие Свое-то божествено явяване по някакъв друг и при това по-висш начин. Но Той приема тяло като на нашия род, и то не просто така, а от безупречна, неопетнена девица, непозната мъж - едно тяло чисто и наистина неомърсено от мъжко сношение. Понеже Сам бидейки могъщ и Създател на всичко, Той подготвя това тяло в девицата като храм за

Себе си и го приема за Свое собствено като инструмент, в който да се разкрие и който да обитава.

Приемайки така тяло досущ като нашите, понеже всички били под наказанието на смъртното тление, Той го предал на смърт вместо всички и го предложил на Отца, правейки това поради любовта Си, така че, първо, в Него да умрат всички впримчени и да се отмени законът за погублението на човециите, защото неговата сила се изразходила напълно в тялото на Господ и вече нямал сила срещу човециите, Негови събрата; и второ, при все че човециите се били обрънали към тленето, Той да може да ги върне отново към нетление и да ги оживи от смъртта чрез посвещаването на Свое-то тяло и чрез благодатта на Възкресението, като направи смъртта да изчезне от тях като слама в огъня.

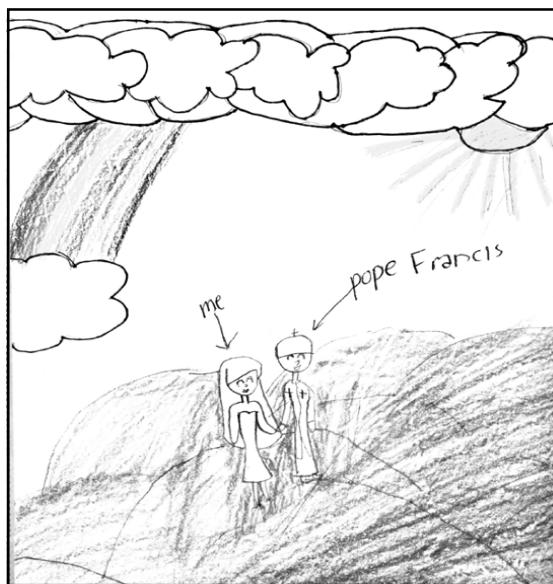
Из „Слово за Въплъщението“ на свети Атанасий Велики, архиепископ на Александрия

По www.pravoslavieto.com

Скъпи папа Франциск,
Надявам се, че ще прочетете писмото ми.
Откакто научих за Вас, искам да Ви видя.
Папа Франциск, знаете ли защо някои родители се карат помежду си?

С обич: Александра, на 10 г., от Филипините

Скъпа Александра,
Всички се караме. Всички сме хора. Дори и аз съм се карал с други. В живота ни заедно винаги има проблеми. Не се изненадвай от това. Нормално е. На мен ми харесва едно, а на теб - друго. Понякога сме несъгласни помежду си. Дори и ти самата, сигурен съм, от време на време се караш с приятелите си. Ала животът продължава и ние вървим напред. Преодоляваме трудностите заедно. Нормално е хората да се карат. Затова и твоите родители се карат. Има обаче една вълшебна формула как да решаваме несъгласията. Знаеш ли го? Родителите никога не трябва да оставят денят да свърши, без да са се сдобрали. Ако вечер си легнеш с яд и тъга вътре в сърцето си, на сутринта ще се събудиш със студено сърце, което няма лесно да се стопли. В твоята рисунка виждам, че сме заедно с теб. И се усмихваме. От облаците се

показват дъгата и слънцето. Това е мир! Ако искаш да помогнеш на родителите си, преди всичко те съветвам да не говориш пред майка ти поши неща за татко ти и да не говориш поши неща пред татко ти за майка ти. Бъди близка и с мама, и с татко. И говори хубави неща за тях. Това ще е добро за всички.

Франциск

Скъпи папа Франциск,
Зашо Исус е избрали онези дванайсет апостоли, а не други?

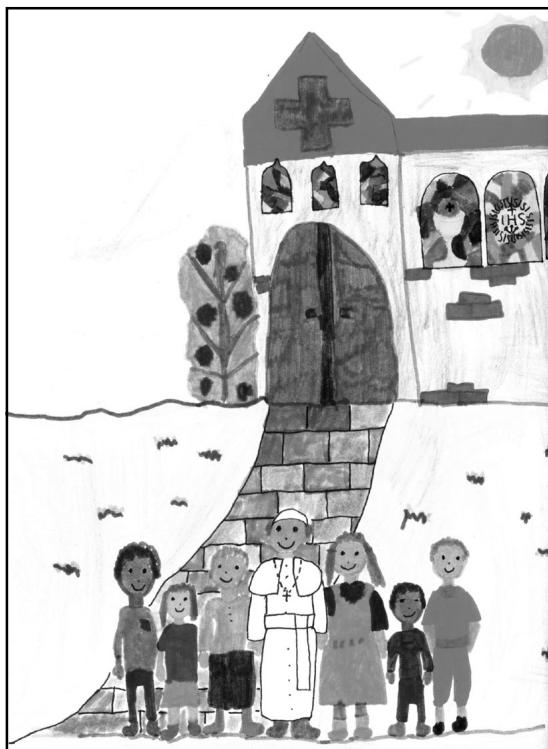
Целувки!

Хуан Пабло, на 10 г.,
от Аржентина

Прекрасен въпрос, скъпи Хуан Пабло!
Зашо Исус избира този човек, а не онзи? Знаеш ли, Исус никога не избира групи. Той избира всеки човек - един по един. Така е избрали всеки от онези първи дванайсет души да бъдат Негови апостоли. Ние обаче - и ти, и аз, също сме били избрани. Имаме си и малко име, и фамилно име. Мен са ме избрали като Хорхе Марио, а теб - като Хуан Пабло. Избрани сме да бъдем приятели на Исус и да постигнем нещо в живота.

Всички ние сме избрани с любовта на Исус. Всеки от нас обаче е избран лично. Не можем да кажем, че сме избрани всички вкупом. Любовта на Исус ни кара да се чувстваме избрани. Но ако се чувстваш далеч от Неговата обич, тогава трябва честно да се запиташи откъде е това усещане. Исус не изключва никого от своето сърце. Червеното сърце, което си нарисувал, е прекрасно!

Франциск

Скъпи папа Франциск,
Кое ти носи радост да работиш като папа?

Джудит, на 9 години,
от Белгия

Скъпа Джудит,
Носи ми радост да бъда сред хората. Ето това ме прави щастлив. Ако не мога да бъда сред хората, прекарвам времето си с Христос и си говоря с Него за хората. Не мога да си се представя да бъда сам. Джудит, твоята рисунка много ми харесва. Представям си се тъкмо както си ме нарисувала - хванати за ръце с теб и с приятелите ти. Да бъда бъда с други хора - ето това ме радва. А като папа мисля, че е добре да съм сред хората.

Франциск

Из книгата „Скъпи папа Франциск“. Папата отговаря на писма от деца по света“, изд. Нова българска медийна група холдинг, София, 2016 г.

Готска черква във Вечния град

(Продължава
от миналия брой)

Там я изтезават жестоко и отрязват гърдите ѝ, но свети Петър по чуден начин ги възстановява. Най-накрая я убиват.

Тя е погребана от християни в каменен саркофаг.

Света Агата е изобразявана с различни атрибути: държаща факел, в ръка с еднорог - сим-

вол на девическа чистота, но сеща гърдите си върху поднос, съд с жарава, измежду светци с клещи в ръце и т. н. Светицата е покровителка на Катания и патрон на металолеари, сараби, ковачи, леяри на камбани, овчари. Агата помага на болни от гръден болести, предпазва от огън, земетресение, буря и глад. Особено е почитана в диоцезите Боден-Бриксен, Кьолн, Клагенфурт-Гурк, Инсбрук и Фелдкирх.

В Рим поне 10 черкви са посветени на нея; от тях днес са останали „Света Агата дели готи“ и тази в Трастевере.

Така с житието на света Ага-

та завършвам този разказ. Желанието ми е пак да посетя черквата на готите, по възможност по време на служба, за да я видя в цялата ѝ красота. Тя е една от най-старите римски черкви, може би незаслужено пренебрегвана от екскурзоводи и туристи. Нейният барок не блести както този на „Ил Джезу“, но пък там посетителят е облъхнат от атмосферата на отдавна отминалата християнска древност и навлиза в един свят на спокойствие и тишина, предразполагащ към молитва и съзерцание.

Мая ХИЛДЕГАРД

ЧАСТ ТРЕТА

Животът в Христос

Раздел първи

Призванието на человека:

Живот в Духа

Глава трета

Божието спасение:

Законът и благодатта

Член 2

Благодат и оправдание

I. Оправдание

1988 Чрез силата на Светия Дух ние участваме в страданието на Христос, умрели за греха и в Неговото Възкресение; раждайки се за нов живот, ние сме членове на Тялото Му, което е Църквата (Вж. 1 Кор. 12), пръчките, присадени на Лозата, която е Той самият (Вж. Иоан. 15, 1-4):

Именно чрез Духа ние се приобщаваме към Бога. С участието на Духа ние ставаме участници в Божествената природа... Ето защо тези, в които живее Духът, са обожествени (SANCTUS ATHANASIUS ALEXANDRINUS, Epistula ad Serapionem, 1, 24: PG 26, 585-588).

1989 Първото дело на благодатта на Светия Дух е вътрешното обръщане, което върши оправданието според благовестието на Иисус в началото на Евангелието: „Покайте се, защото се приближи Царството небесно“ (Мат. 4,17). Под подтика на благодатта човек се обръща към Бог и се откъсва от греха, като получава по този начин опрощение и оправдание свише. „Оправданието съдържа следователно оправданието на греховете, освещаването и обновлението на вътрешния човек“ (CONCILII TRIDENTINIUM, Sess. 6a, Decretum de iustificatione, c. 7: DS 1528).

1990 Оправданието откъсва човека от греха, който противоречи на Божията любов, и очиства неговото сърце от греха. Оправданието е следствие от инициативата на Божието милосърдие, което дава опрощението и помирява човека с Бог. То освобождава от робството на греха и лекува.

1991 Оправданието е едновременно приемане на Божията правда чрез вярата в Иисус Христос. Правдата означава тук праволинейността на Божествената любов. Чрез оправданието вярата, надеждата и любовта се вливат в сърцата ни и ни дават подчинението на Божията воля.

1992 Оправданието ни бе заслужено чрез страданието на Христос, Който се предаде на Кръста като жива, свята и богоугодна жертва, чиято кръв стана умилостивителна жертва за греховете на всички хора. Оправданието ни се дава чрез Кръщението - тайнство на вярата. То ни възпитава за Божията правда, която ни прави вътрешно праведни със силата на Неговото милосърдие. Тя има за цел Славата Божия, славата на Христос и дара на вечния живот (CONCILII TRIDENTINIUM, Sess. 6a, Decretum de iustificatione, c. 7: DS 1529):

„А сега, без закона, се яви Божията правда, засвидетелствана от закона и пророчите. Божията правда чрез вяра в Иисуса Христа е в всички и върху всички вярващи; защото няма разлика: всички съгрешиха и са лишени от славата Божия, оправдавайки се даром с Божията благодат чрез изкуплението в Христа Иисуса, Когото Бог отреди да бъде с кръвта Си умилостивна жертва чрез вярата, за да покаже Своята правда в прощението на сторените по-преди грехове, във време на Божието дълготърпение, за да покаже Своята правда в сегашно време, та да стане явно, че Той е справедлив и оправдава вярващия в Иисуса“ (Рим. 3, 21-26).

1993 Оправданието установява сътрудничество между Божията благодат и човешката свобода. От страна на човека то се изразява в одобрението на вярата в Словото Божие, което го кани към обръщане, и в съдействие на импулса на любовта на Светия Дух, който предхожда одобрението и го пази:

Когато Бог докосва сърцето на човека чрез просветление на Светия Дух, човек не бездейства, получавайки това възখновение, което той може впрочем да отхвърли; но без Божията благодат той не може също да се подгответ със своята собствена свободна воля за правдата пред Бога (CONCILII TRIDENTINIUM, Sess. 6a, Decretum de iustificatione, c. 5: DS 1525).

1994 Оправданието е най-съвършеното дело на Божията любов, проявена в Иисус Христос и дадена от Светия Дух. Свети Августин смята, че „оправданието на нечестивеца е дело по-велико от сътворението на небето и на земята“, защото „небето и земята ще преминат, но спасението и оправданието на избраните ще остане“ (SANCTUS AUGUSTINUS, In Iohannis evangelium tractatus, 72, 3: CCL 36, 508 (PL 35, 1823)). Той вярва също, че оправданието на грешниците надвишава сътворението на ангелите в правдата, с това че то е доказателство за по-голямо милосърдие.

1995 Светият Дух е вътрешният господар. Давайки живот на „вътрешния човек“ (Вж. Рим. 7, 22; Еф. 3, 16), оправданието води до освещаване на цялото същество:

Както предоставяте членовете си да бъдат роби на нечистотата и беззаконието, за беззаконни дела, тъй и сега предоставяте членовете си да бъдат роби на правдата за свети дела... Но сега, когато се освободихте от греха и станахте Божии роби, вашият плод е святост, а краят - вечен живот (Рим. 6, 19, 22).

Из „Катехизис на Католическата църква“

Япония

Юсто Такаяма - Самурая на Христос, бе обявен за блажен

На 7 февруари в Осака, Япония, с тържествена литургия, предстоятелствана от префекта на Конгрегацията за делата на светците кардинал Анджело Амато, бе обявен за блажен на Католическата църква Юсто Такаяма Укон, известен повече като Самурая на Христос.

Юсто Такаяма „долавя централното послание на Иисус, което е законът на милосърдието. Затова той бе милосърден спрямо своите подчинени, помагаше на бедните, даваше препитание на нуждаещите се самураи. Основава братство на милосърдието и всичко това предизвика удивление и желание за подражание“, посочи кардинал Амато.

Човешката личност и християнският живот на Такаяма са модел за днешните католици в Япония, настърчение да живеят вярата, прилагайки на практика милосърдни инициативи, угодни на Бог“, прибави от своя страна монс. Йозеф Митсуаки Таками, архиепископ на Нагазаки и председател на Епископската конференция на Католическата църква в Япония.

Такаяма се ражда в аристократично феодално семейство. Когато е на 12 години, баща му Дарио, очарован от проповядването на свети Франциск Ксаверий, който

през 1549 г. разпространява християнството в Япония, се покръства с цялото семейство. Юсто е името, дадено на детето от йезуита отец Гаспаре да Лела в момента на кръщението. Такаяма са влиятелно семейство в Япония и тяхната закрила позволява на мисионерите йезуити и францисканци да разпространяват Евангелието в страната. Тех-

та на Католическата църква в Япония.

Въпреки ужасяващите преследвания, на които са подложени католиците по онова време, Юсто Укон продължава да се прогласява за Христов ученик. Бедността и мизерията, отчасти облекчени от неговите приятели аристократи от миналото, подронват здравето му. През 1614 г. шогуните забраняват окончателно християнството в Япония и Юсто застава начело на група от 300 католици, за да ги води в изгнаничеството към филипинските острови. Групата се установява в Манила, но суровата зима влошава здравето на Юсто и Самурая на Христос умира на 3 февруари 1615 г.

На 21 януари 2016 г. папа Франциск разрешава обнародването на декрета за беатификацията на Юсто, признавайки мъченичеството му. Той „е обявен за блажен като мъченик, независимо че не претърпява насилиствена смърт, имайки предвид, че неговото мъченичество е последица от изтърпените страдания за съхранението на вярата. Всичко това е послание за съвременния свят“, посочва йезуитът Ренцо де Лука, директор на Музея на мъчениците в Нагазаки, който всяка година се посвещава от повече от 35 хиляди души от цял свят. Музеят припомня християните, разпънати в града на 5 февруари 1597 г. и канонизирани през 1862 г. от папа Пий XI, които в литургичния календар се възпоменават като свети Паоло Мики и другари.

ният успех разпалва огъня на гоненията от страна на японските военни власти, които експулсират мисионерите от страната, а католиците японци са принудени да се отричат от вярата. Но семейство Такаяма не се отказва от своята вяра - отрича се от всички почести и имоти, но остава предано на вярата в Христос. На 5 февруари 1557 г. властите заповядват екзекуцията на 26 католици, чужденци и японци. Те биват разпънати на кръст в Нагазаки на мястото, където днес Музеят на мъчениците възпоменава онези ужасни страници от история-

Албания

50 години от разрушаването на черквите

Църквата в Албания посвети 6 февруари за Ден на молитва и покаяние по повод 50-ата годишнина от разрушаването на черквите от комунистическия режим.

„Честването се проведе в архидиоцеза на Шкодра с шествие от гробището на града, където са убити много мъченици, и завърши в катедрата „Свети Стефан“, казва пред агенция СИР свещеник Герги Мета, говорител на албанските епископи. Честването бе предстоятелствано от архиепископа на Шкодра-Пулт и председател на Епископска конференция на Католическата църква монс. Анджело Масафра, а в процесията участваха много вярващи, свещеници и богопосветени.

Кулминацията на честването бе в катедралата „Свети Стефан“ - сцена на комунистическите преследвания, превърната точно преди 50 години в спортна зала. В същата катедрала през 1993-та свети

Йоан-Павел II отслужи литургия при историческото си посещение в Албания и хиротониса първите епископи след комунизма.

В проповедта си кардинал Масафра говори за „тогавашните преследвания“, но също и за „трудностите на днешните християни, много често жертви на културата на имането, на властта, на хедонизма и идолопоклонството“.

Цитирали един от мъчениците за вярата - блажения Киприян Никай, архиепископ Масафра подчертава: „Не трябва да се безпокоим повече за разрушението на храмове, а за разрушението на младежта. Нашата мисия е да превърнем хронологическото време във време на благодат. Миналото е минало, сега трябва да гледаме към новото и към бъдещето. Затова е нужна една мисионерска Църква и мисионерска пастирска дейност, а не пастирско консервиране“.

Монс. Фернандо Окарис е новият прелат на „Опус Деи“

посвещава на пастирската дейност сред младежите и студентите.

От 1986 г. е съветник в Конгрегацията за доктрината на вярата, в Конгрегацията за клира (от 2003 г.) и в Папския съвет за новата евангелизация (от 2011 г.). От 1989 г. е член е на Папската богословска академия. През 80-те години на миналия век е един от инициаторите на Папския университет „Светия Кръст“ в Рим, където е професор по Основно богословие и където е все още почетен професор.

Назначен е за генерален викарий на прелатурата на „Опус Деи“ на 23 април 1994 г. и за помощен викарий през декември 2014-а. През последните 22 години придръжава предишния прелат монс. Ечевария в неговите пастирски посещения в повече от 70 държави по света.

През 60-те години на миналия век по време на богословското обучение се запознава с основателя на „Опус Деи“ свети Хосемария Ескриба.

Почина най-възрастната монахиня на света

На 13 февруари в доминиканския манастир в Дакс, Франция, почина на 110 години монахинята Мари-БернаDET. Тя отдаде 89 години от живота си на Бог, а на 18 април т.г. щеше да ги закръгли на 90.

Монахинята, кръстена Грасиоз, е родена на 5 януари 1907 г. в Орсанко - баско селце във Франция. Семейството има 12 деца, от тях четири

момичета стават монахини. От 44 години служи в манастира в Дакс. Свидетелка е на двете световни войни и на 10 понтификата.

Преди време френският католически вестник „La Croix“ прави репортаж за сестра Мари-БернаDET. В него настоятелката на манастира сестра Вероник разказва, че с възрастта се променят и задачите на столетницата. След ка-

то не може вече да върши домакинска работа, тя се посвещава на направата на броени-

ци; след като и това не успява вече да прави, започва по цял ден да моли броеници - на френски, латински и баски език.

В манастира в Дакс монахините водят молитвен и съзерцателен живот, а за да се издържат, се занимават с шие, плетене и изработка на сладкиши.

По www.aciprensa.com